MAUGHAM

FENN A VILLÁBAN

FIESTA

WILLIAM SOMERSET MAUGHAM UP AT THE VILLA © BY THE ROYAL LITERARY FUND HUNGARIAN TRANSLATION © B. ALBITZ ILONA, 2000
KONYVTERVEZES, TiroGRAFIA
© MARGARITA
SZERKESZTŐ KISBÁN GYULA
Megjelent a FIESTA Kft.
kiadásában Felelős kiadó
Kisbán Gyula a FIESTA Kft. ügyvezető igazgatója Borítóterv
Tantara de Lempicka festményének felhasználásával © FIESTA Kft, Kisbánné Meggyesi Éva Számítógépes grafika Szabadkéz Stúdió, Aba Béla Szedés, tördelés Szekér Annamária

Agro-Print Nyomda Kft.- Gyál 2000/39
ISBN 963 8133 97 X

A villa a dombtetőn állt. Elöl a teraszról felséges kilátás nyílt Firenze városára, mögötte ódon kert húzódott: kevés volt ugyan benne a virág, de pompásak a fák, a nyesett bukszus-sövények, pázsitos ösvények, és egy mesterséges sziklabarlang kő bőségszarujából hűvös, ezüstös csobogással folyt alá a köveken a víz. A házat egy firenzei nemes építtette a tizenhatodik században, elszegényedett utódai aztán eladták egy angol családnak, tőlük kapta meg egy időre Mary Panton. A magas, tágas szobák ellenére sem volt túl nagy épület, így Marynek nem okozott gondot rendben tartani a három szolgáló segítségével, akiket a család bocsátott rendelkezésére. Kevés bútor állt benne, ám nemes, régi darabok, s a helyiségeknek patinás, ódon hangulata volt; és bár hiányzott a központi fűtés, így amikor Mary március végén megérkezett, kegyetlen hideg fogadta, de mert Leonardék, a villa tulajdonosai, fürdőszobákat is beépíttettek, az élet nem volt annyira kényelmetlen. Június lett, és Mary, ha otthon volt, a nap nagy részét a teraszon töltötte, ahonnan rálátott Firenze kupoláira és tornyaira, vagy a ház mögött, a kertben.

Ittléte első időszakát lefoglalta a városnézés; kellemes délelőttöket töltött az Uffiziben meg a Bargellóban. Bejárta a templomokat, magát a véletlenre bízva bolyongott a szűk utcákon, de mostanában már leginkább csak akkor ment le Firenzébe, ha a barátaival ebédelt vagy vacsorázott. Szívesen tartózkodott a kertben, vagy olvasott, és ha elment hazulról, többnyire beült a Fiatjába, és a környező vidéket járta be. Nincs a toszkán tájnál édesebb civilizált természet sehol a világon! Amikor a gyümölcsfák virágba borultak, kizöldültek a nyárfák, s élénk színük szinte rikoltott a szürkés örökzöld olajfák között, Marynek repesett a lelke, pedig már azt hitte, soha többé nem lesz képes a boldogságra. Férje egy éve történt tragikus halálát zaklatott hónapok követték: állandó készenlétben kellett lennie: ügyvédekkel tárgyalt, akik Penton elherdált javainak

morzsáit szedegették össze, így boldogan fogadta el Leonardék meghívását a patinás öreg házba, hogy zaklatott idegei megpihenjenek, s átgondolhassa, mihez kezdjen az életével. Nyolc év szertelen élet és egy boldogtalan házasság volt már mögötte, s most harmincévesen mindössze néhány becses gyöngysorral és éppen csak annyi jövedelemmel rendelkezett, amennyi szigorú beosztással a létfenntartáshoz volt elég. Persze, ez is jóval meghaladta azt, amire először számított, amikor az ügyvédek komor képpel bejelentették, hogy az adósságok kifizetése után valószínűleg nem marad semmije a világon. Két Firenzében töltött hónap után akár ezt a hírt is nyugodtabban fogadta volna. Amikor Angliát elhagyta, az egyik öreg ügyvéd megpaskolta a kezét, és ezzel vigasztalta:

- Most már semmi miatt nem kell aggódnia, kedvesem, csak nyerje vissza az egészségét és az erejét. A külsejéről nem beszélek, azt semmi nem ronthatja el. Maga fiatal és nagyon szép, biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra férjhez megy. De legközelebb ne a szívére hallgasson, mert az nagy hiba; a jövőben inkább olyan férjet keressen, aki rangos, és megbízható társa lesz.

Mary nevetett rajta. Keserű tapasztalata után esze ágában sem volt, hogy újra kockáztasson, és a házasság kötelékeit magára vegye; s furcsa, most mégis pontosan azt latolgatja, amit a ravasz öreg ügyvéd tanácsolt, Nagyon úgy állt a dolog, hogy éppen ma délután kell majd döntenie. Edgár Swift már jócskán útban volt a villa felé. Negyedórája telefonált, hogy váratlanul fel kell keresnie Lord Seafairt Cannes-ban, azonnal indul, de előbb még okvetlenül látni akarja őt. Lord Seafair az indiai ügyek minisztere volt, s e váratlan behívás talán annyit jelent, hogy Edgárnak végre valószínűleg felajánlják a kiemelkedő pozíciót, amelyre vágyott. Sir Edgár Swift, az Indiai Birodalmi Rend tisztje Mary édesapjához hasonlóan az indiai közigazgatás szolgálatában állt, s karrierje magasra ívelt. Öt évig volt az északnyugati tartomány kormányzója, és a nagy lázongás idején kiváló érdemeket szerzett. Amikor leköszönt tisztéről, őt tartották Indiában a legrátermettebb embernek. Nagyszerű kormányhivatalnok volt: határozott, ugyanakkor politikus, s bár nem tűrt ellentmondást, nagylelkűnek és mérsékletesnek ismerték. A hinduk is, meg a mohamedánok is

megbíztak benne, mindenki kedvelte. Mary születése óta ismerte őt. Amikor édesapja fiatalon meghalt, és ő anyjával visszatért Angliába, Edgár Swift. valahányszor hazalátogatott, ideje nagy részét velük töltötte. A gyermek Maryt cirkuszba, pantomim előadásra vitte, a serdülő kislányt moziba meg színházba; minden születésnapjára és karácsonykor ajándékot küldött. Amikor Mary tizenkilenc éves lett, anyja figyelmeztette:

- A te helyedben nem töltenék annyi időt Edgárral, kedvesem. Nem tudom, észrevetted-e, Edgár szerelmes beléd.

Mary csak nevetett.

- De hiszen már öreg!

- Negyvenhárom éves - válaszolt az anyja élesen.

Amikor Mary két év múlva hozzáment Matthew Pantonhoz, Edgár gyönyörű indiai smaragdokat hozott ajándékba, s amikor azt látta, hogy Mary házassága boldogtalan, végtelenül kedves volt hozzá. Kormányzói szolgálatának lejárta után Londonba ment, s amint megtudta, hogy Mary Firenzében tartózkodik, azonnal felkereste. Aztán egyik hét múlt a másik után, Edgár maradt, s Mary bolond lett volna, ha nem látja: csak a kedvező alkalomra vár, hogy megkérje a kezét. Vajon mióta szerelmes belé? Mary úgy emlékezett, talán tizenöt éves lehetett, amikor egyszer Edgár hazatért, s a gyermek helyett hirtelen egy fiatal lányt talált. Igazán megható ez a kitartó hűség! És természetesen más volt a korkülönbség a tizenkilenc éves lány meg a negyvenhárom éves úr között, és a mostani harmincéves asszony és ötvennégy éves férfi közt. Mára sokkal kevésbé hatott akadálynak. És Edgár sem volt már egyszerű indiai tisztviselő: tekintélyes ember lett. Képtelenség lett volna feltételezni, hogy a kormány elengedi őt a szolgálatból: arra termett, hogy egyre fonto-sabb tisztségeket töltsön be. Időközben Mary édesanyja is meghalt már, egyetlen rokona sem maradt; s ő Edgárt kedvelte a legjobban a világon.

- Bárcsak dönteni tudnék! - tűnődött, Már nem járhat messze. Vajon benn a villában fogadja-e, a szalonban, amelynek az ifjabb Ghirlandaio festette freskóját, előkelő reneszánsz bútorait s a pompás kandeláberét az útikönyvek is említik... Nem, az a szoba mereven fényűző, nehézkesen szertartásossá tenné a

találkozást, jobb lenne inkább kinn a teraszon; szeretett itt üldögélni estefelé, sohasem tudott betelni a város látványával. És természetesebbnek is hat... Ha tényleg megkérné a kezét, nos, akkor mindkettőjüknek könnyebb lenne kinn a szabad ég alatt, egy csésze tea mellett, miközben ő majd egy süteményt csipeget. A helyszín látványos volt, de nem túlzottan romantikus. Narancsfák álltak a kővázákban, a márvány szarkofágokból buján csordult ki a virág. A terasz régi balusztrádját néhány kő virágtartó díszítette, s mindkét oldalon egy-egy szent kissé viharvert barokk szobra állt,

Végignyúlt a lehajtható támlájú kerti széken, aztán Ninát, a szobalányt, teáért küldte. A másik szék Edgárra várt. Egyetlen felhő sem volt az égen, lent a város a júniusi délután lágy, tiszta fényében tündökölt. Nemsokára meghallotta az autót. Egy pillanat múlva Ciro, Nina férje, aki szintén Leonardéknál szolgált, jelent meg Edgárral a teraszon. Edgár magas volt és szikár, jól szabott kék gyapjúöltönyében, fekete puhakalappal a fején egyszerre hatott kispor-toltnak és elegánsnak. Ha Mary nem tudta volna, akkor is látja rajta, hogy ragyogó teniszjátékos, jó lovas és kiváló céllövő. Ahogy a kalapját levette, előomlott dús, göndör, alig ezüstös fekete haja. Keskeny, határozott álla és sasorra volt, arcát barnára sütötte az indiai nap, sűrű szemöldöke alatt mélyen ülő, kék szeme éberen villant. Ötvennégy lenne!? Egy nappal sem látszik öregebbnek negyvenötnél. Jóképű férfi, élete virágjában. Méltóságteljes, de nem fenn-héjázó. Olyan, akitől az ember eltelik magabiztossággal, íme a férfi, akit semmilyen kellemetlenség nem hoz zavarba, aki a veszélyben nem veszti el a fejét, Nem vesztegette az időt formaságokkal.

Seafair felhívott ma reggel, és határozottan felkért Bengália kormányzói posztjára. Úgy döntöttek, hogy a körülményekre való tekintettel nem kívánnak olyasvalakit kivinni Angliából, akinek akkor vehetnék csak hasznát, ha előbb megismerné a helyi viszonyokat; olyanra gondoltak, aki már tisztában van a helyzettel.

- Természetesen elfogadta?
- Igen, természetesen. Mindig is erre a hivatalra vágytam.
- Igazán örülök.

- Van azonban még rengeteg tisztáznivalóm, ezért úgy terveztem, ma este Milánóba utazom, onnan repülővel tovább Cannes-ba. Két-három napig távol leszek, rendkívül sajnálom, de Seafair ragaszkodott hozzá, hogy azonnal felkeressem.
- Ez csak természetes.

Vonzó mosoly jelent meg Edgár határozott, kissé keskeny ajkán, szeme lágyan csillogott.

- Tudja, kedvesem, nagyon fontos állást fogok betölteni. Ha sikerre viszem, azt hiszem, nagy érdemeket szerzek vele.

Biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog.

- Rengeteg munkát jelent majd és óriási felelősséget. De én ezt kedvelem. Természetesen megfelelőképpen honorálják. Bengália kormányzója rangját megillető körülmények közt él, s megvallom, némiképp ezt is vonzónak találom. Szép helyen lakik - akár palotának is mondhatnám. És rengeteg fogadást kell majd adnom.

Mary jól tudta, hová kíván ez vezetni, de úgy nézett Edgárra, olyan őszinte, örvendő mosollyal, mint aki semmit sem gyanít. Kellemes izgatottság fogta el.

- Az ilyen pozícióhoz, persze, feleségre van szükség - folytatta Edgár. - Magányos férfinak nagyon nehéz ott.

Mary bámulatosan mit sem sejtő tekintettel válaszolt:

- Biztos vagyok benne, rengeteg nő akad, aki boldogan osztaná meg magával ezt a pompát.

- Nem hiába éltem majd harminc évig Indiában: erősen gyanítom, úgy van, ahogy mondja. De sajnos, egyetlen olyan asszonyt ismerek csak, akit reményem szerint megkérhetnék erre.

Most kimondja. Mit válaszoljon rá? Igen? Nem? Ó istenem, milyen nehéz eldönteni! Edgár nézte, s a tekintetében mintha évődés bujkált volna:

- Vajon újdonság lesz, ha elmondom, hogy bubifrizurás kislánykora óta fülig szerelmes vagyok magába?

Mit válaszol erre az ember? Mondjuk vidáman felnevet.

- Jaj, Edgár, ne bolondozzon!

- Maga a leggyönyörűbb teremtés, akit csak életemben láttam, és a legelragadóbb is. Tudtam, persze, hogy nincsenek esélyeim. Huszonöt évvel vagyok idősebb. Az édesapja korosztálya. És gyanítottam, kislányként mókás vén fickónak tarhatott.

- Soha! - kiáltotta Mary, nem egészen őszintén.

- Mindegy, amikor aztán beleszeretett valakibe, természetesnek találtam, hogy az illetőnek a maga korosztályához kell tartoznia. És kérem, higgyen nekem, amikor megírta, hogy férjhez megy, őszintén reméltem, nagyon boldog lesz. Rettenetes sajnáltam, amikor megtudtam, hogy nem az.

- Talán Mattiw is, én is túlságosan fiatalok voltunk a házasságra.

- Sok víz elfolyt már azóta. És szeretném tudni, vajon most is olyan jelentősnek érzi a korkülönbséget kettőnk között, mint akkoriban?

Erre olyan nehéz volt válaszolni, hogy Mary úgy gondolta, jobb, ha nem szól egy szót sem, folytassa csak ő.

- Mindig vigyáztam rá, Mary, hogy erős legyek. Nem érzem magam öregnek. - De az a legrosszabb, hogy magán az idő nem hagyott semmiféle nyomot, legfeljebb még gyönyörűbbé tette.

Mary elmosolyodott.

- Lehet, hogy most kissé izgatott, Edgár? Azt hittem, sose látom ilyennek. Maga vasból van!

- Kis gonosz! De igaza van, izgulok, ami pedig a vasembert illeti, magánál senki nem tudhatja jobban, hogy a keze között olyanná válok, mint a viasz.

- Jól sejtem? Ezennel most megkérte a kezemet?

- Ahogy mondja. Megdöbbentette vagy meglepte?

- Egyáltalán nem döbbentett meg. Tudja, Edgár, nagyon kedvelem magát. Azt hiszem, maga a legcsodálatosabb férfi a világon. Nagyon hízelgő, hogy el akar venni feleségül.

- Tehát hozzám jön?

Furcsa érzés markolt Mary szívébe. Edgár valóban vonzó férfi. Izgalmas lenne Bengália kormányzójának felesége lenni, és nagyon finom lenne a pompa meg a nagy személyzet, aki csak a parancsára vár.

- Ugye most két-három napig távol lesz?
- A legrosszabb esetben három. Seafairnek vissza kell mennie Londonba. Várna addig a válasszal?
- Természetesen. A jelen körülmények között nagyon is indokoltnak tartom. Valóban jobb, ha tisztába jön az érzéseivel, és ebből azért arra következtetek, hogy ha a válasz feltétlen elutasítás lenne, nem kérne időt, hogy átgondolja. így igaz - mosolyodott el Mary.
- Akkor hát ebben maradunk. Attól tartok, indulnom kell, ha nem akarom lekésni a vonatot.

Mary elsétált vele a taxihoz.

- Most jut eszembe, jelezte a hercegnőnek, hogy ma este nem tud eljönni?

Az idős San Ferdinando hercegné adott vacsorát, mindketten hivatalosak voltak rá.

- Igen, felhívtam, hogy bejelentsem, kénytelen vagyok néhány napra elhagyni Firenzét,
- Azt is megmondta, miért?
- Ismeri, milyen nagy zsarnok! - mosolygott elnézőn a férfi. - Lehordott mindennek, hogy az utolsó pillanatban faképnél hagyom, így végül meg kellett mondanom az igazat.
- Ó, hát csak talál majd valakit maga helyett - felelte Mary könnyedén. Remélem, Mary, magával viszi Cirót, mert most nem tudok magáért, menni!
- Nem lehet. Szóltam már nekik, hogy estére szabadok Ninával.
- Úgy vélem, nagyon nem biztonságos késő éjjel egyedül végighajtani a kihalt utakon. Az ígéretét azért megtartja, ugye?
- Milyen ígéretet? Oh, a revolverre gondol? Teljesen nevetséges dolognak tartom. A toszkán utak pontosan ugyanolyan biztonságosak, mint az angolok, de ha ez megnyugtatja, ma este magammal viszem.

Edgár tudta, mennyire szeret Mary egyedül autózni a vidéken, és mint minden angol, ő is

meg volt győződve róla, hogy az idegen népek veszedelmesek, ezért ragaszkodott hozzá, hogy Mary elfogadjon tőle egy revolvert, s megígértette, ha messzebbre megy, mint Firenze, mindig magánál hordja.

- A környék tele van éhező munkásokkal meg pénztelen menekültekkel - intette. - Egyetlen perc nyugalmam sem lesz, ha nem tudom, hogy szükség esetén van valamije, amivel megvédheti magát.

Az inas a taxinál várt, és kinyitotta az ajtót, Edgár egy ötvenlírást vett ki a zsebéből és a kezébe nyomta.

- Nézze, Ciro, én most néhány napra elutazom. Nem tudok ma a signoráért menni. Gondoskodjék róla, hogy nála legyen a revolver, amikor este elmegy. Megígérte, hogy magával viszi.

- Igenis, signore - felelte az inas.

Mary az arcát sminkelte. Nina mögötte állt, érdeklődve nézte, és időnként kéretlen tanácsokat adott. Jó ideje volt már Leonardékkal, elég sokat tudott angolul, Mary pedig a villában töltött öt hónap alatt jócskán megtanult olaszul, így kiválóan megértették egymást.

- Gondolja, Nina, elég rúzs van rajtam?

- A signorának olyan gyönyörű természetes arcszíne van, hogy fogalmam sincs, miért rak fel egyáltalán pirosítót.

- A többi asszonyon annyi lesz, mint a vakolat, és ha nem festem ki magam egy kicsit, olyan leszek köztük, mint egy kísértet.

Belebújt a ruhájába, magára rakott néhány ékszert, majd a fejére biggyesztett egy mulatságosan parányi, sikkes kis kalapot, az összejövetelhez illőt. Egy új étterembe mentek az Arno parton, ahol állítólag nagyon jól főznek, és ahol a szabadban ülve élvezhetik a balzsamos júniusi estét, majd miután felkel a hold, a folyó másik partján kirajzolódó ódon házak látványát. Az idős hercegné felfedezett itt egy énekest, egészen rendkívülinek tartotta a hangját, és azt akarta, a vendégei is hallják.

Mary felkapta a retiküljét.

- Hát akkor kész vagyok.

- Signora, elfelejtette a revolvert!

- Bolond, éppen azt akartam! Mi haszna lenne? Soha életemben nem sütöttem még el revolvert, halálra is rémülnék tőle. Nincs is engedélyem hozzá, és ha megtalálnák nálam, még mindenféle kalamajka származhatna belőle.
- Signora, megígérte a signorénak, hogy elviszi.
- A signore egy vén bolond.
- Minden férfi az, amikor szerelmes - állapította meg Nina.

Mary elfordult. Igazán nem kívánt ebbe most belemenni; az olasz szolgálók bámulatosak, hűségesek és keményen dolgoznak, de az ember nem ámíthatja magát azzal, hogy nem tudnak róla mindent töviről hegyire, és Mary jól látta, Nina boldogan megtárgyalná vele az egészet, kertelés nélkül. Kinyitotta a retiküljét.

- Jól van. Tegye bele azt a gyilkos fegyvert!

Ciro előállította a kocsit. A felnyitható tetejű kupét Mary akkor vette, amikor elfoglalta a villát, és az volt a szándéka, hogy mielőtt hazautazik, eladja majd. Beült, óvatosan végighajtott a szűk kocsibehajtón, keresztül a vaskapun, aztán le a kanyargós keskeny úton a sztrádára, amely Firenzébe vezetett. Felkapcsolta a világítást, hogy megnézze az órát, s mivel látta, rengeteg ideje van még, kényelmesen hajtott tovább. A lelke mélyén némi kelletlenség motoszkált, valójában sokkal jobban szeretett volna egyedül vacsorázni otthon, a teraszon. Egy vacsora ilyen a júniusi koraestén, még világosban, aztán csak ülni a lassan leereszkedő éjszaka puha sötétjébe burkolózva olyan élmény, hogy Mary úgy érezte, sohasem tudna belefáradni. A gondolata is csodálatos békességet árasztott, de nem afféle tompa nyugalmat, inkább serkentően hatott, s Mary felindultan érzékelte, hogy agya élénk és érzékei élesek. Talán ebben a tiszta toszkán levegőben van valami, amitől még a fizikai érzések is spirituálissá válnak.

Ugyanolyan, mint amikor az ember Mozartot hallgat: egyszerre dallamos és vidám és borongós, amitől csodálatos teljesség lesz úrrá az emberen, s úgy érzi, szinte testetlenné vált. Néhány áldott percre megtisztul minden durvaságtól, s az élet zűrzavara tökéletes harmóniába olvad.

- Ostobaság elmenni - kiáltott, fel hangosan. - Le kellett volna fújnom, amikor Seafair magához hívatta Edgárt.

Persze, az is butaság lett volna. Mégis, mit nem adott volna, ha ez az este az övé lehet, és csendben végiggondolhatja minden dolgát. Jóllehet régóta gyanította Edgár szándékát, egészen aznap délutánig nem volt biztos benne, hogy a férfi képes lesz összeszedni a bátorságát, és feleségül kéri, ezért kényelmesen úgy ítélte, felesleges addig eldöntenie, mit válaszolna rá. Majd a pillanatra bízza a döntést, Nos, Edgár megkérte, ő pedig még határozatlanabb volt, mint előtte. Már elérte a várost, az úttesten sétáló csoportok és a biciklisták sora miatt kénytelen volt minden figyelmét a vezetésre fordítani.

Az étterembe lépve látta, már csak ő hiányzott. San Fernando hercegné acélszürke, merev hullámokba göndörített hajú, idős amerikai hölgy volt, aki ellentmondást nem tűrő modorával uralkodott a társaságon itt Olaszországban, ahol már negyven éve élt anélkül, hogy egyszer is hazalátogatott volna szülőföldjére. Férje, Róma hercege, jó negyed százada meghalt, s két fia az olasz hadseregben szolgált. Kevés pénze volt, és rettenetesen éles nyelve, mégis maga volt a megtestesült jóság. Sohasem lehetett igazi szépség, ám egyenes tartása, szép szeme és határozott vonásai most talán még szebbé tették, mint fiatal korában volt, amikor - úgy mondják - nagyon sokat csapodárkodott, ez azonban mit sem befolyásolta hatalmas tekintélyét, amelyre maga tett szert. Mindenkit ismert, akit érdemesnek talált rá, és mindenki örömmel vallotta magát az ismerősének. Társaságát ma este egy átutazó angol házaspár, Trail ezredes és Lady Grace Trail, néhány helybéli, meg egy Rowley Flint nevű angol alkotta. Ez utóbbit Mary firenzei tartózkodása során igencsak megismerhette, Rowley meglehetősen sokat legyeskedett körülötte.

- Meg kell mondanom, én csak létszámpótló vagyok - mentegetőzött, amikor Mary kezet nyújtott.

- Roppant rendes volt tőle - jegyezte meg a hercegné. - Miután Sir Edgár felhívott, és elmondta, hogy Cannes-ba kell mennie, átszóltam neki, ő pedig lemondott egy másik meghívást, és eljött,

- Nagyon jól tudja, Hercegnő, nincs a földön olyan meghívás, amit le ne mondanék, ha magával vacsorázhatok.
A hercegné fanyarul elmosolyodott,
- Azt hiszem, Mary, azt azért el kell árulnom, hogy mielőtt elfogadta a meghívást, tudni akarta, kik lesznek itt,
- Igazán hízelgő, hogy megfelelőnek találtattunk - válaszolt Mary.
A hercegné mosolyogva Rowleyra nézett, elfogultan, mint egy öreg kokott, aki nem felejtette még el és csöppet, sem bánja kalandos múltját, ugyanakkor egy olyan asszony fifikájával, aki úgy ismeri a világot, mint a tenyerét, és pontosan tudja: Rowleynál alkalmasabbat nem is találhatott volna.
- Nagy zsivány maga, Rowley, és nem elég jóképű ahhoz, hogy elnézzük magának, de azért szeretjük.
Való igaz, Rowley nem volt különösebben jóképű. Elfogadható termete volt, de csak középmagas, és öltönyben zömöknek hatott. Egyetlen vonását sem lehetett igazán szépnek mondani: a foga fehér volt, de egyenetlen; a bőre friss, de nem hibátlan; a haja dús, de seszínű, átmenet a barna és a sötétszőke közt; a szeme nagy, de olyan fakó kék, amit legtöbben szürkének néznek. Komolytalannak látszott, s akik nem kedvelték, úgy mondták, megbízhatatlan ember benyomását kelti. Még a legjobb barátai is nyíltan elismerték: nem lehet komolyan venni. Rossz renoméja volt. Alig húszévesen megszökött egy lánnyal, aki jegyben járt valakivel, feleségül is vette, aztán három év múlva egy válóperben ő volt az a bizonyos „harmadik", erre a felesége elvált tőle, ő pedig újra megnősült, de nem a miatta elvált nőt vette el, hanem egy másikat, és két-három év múlva azt is elhagyta. Most; valamivel harminc fölött járt. Röviden: elképesztően rossz hírnévnek örvendett, és erre alaposan rászolgált, Az ember úgy vélné, igazán nem szól mellette semmi; a magas, inas, viharedzett angol utazó, a sovány vörös képű, szürke kefebajszú és bárgyú kinézetű Trail ezredes egyenesen azon morfondírozott, hogyan hozhatta össze őt és a feleségét a hercegné egy ilyen hitvány fráterral.
- Úgy értem, nem az a fajta fickó - mondta volna, ha lett volna kinek -, akivel egy tisztességes nő egy társaságban ülhet.

Örömmel látta viszont, miután helyet foglaltak, és a felesége Rowley Flint mellé került, hogy az asszony elutasító hűvösséggel fogadja asztalszomszédja udvarias megjegyzéseit. Az volt a legrosszabb az egészben, hogy a fickót nem lehetett igazán semmiházi kalandornak vagy ilyesminek tekinteni; hisz voltaképpen a felesége unokafivére, és mint rokon semmivel sem rosszabb a többinél, ráadásul csinos kis jövedelemmel rendelkezik. Ott volt a hiba, hogy soha a kisujját se kellett mozdítania érte. Hát igen, minden családnak megvan a maga fekete bárányа, az azonban sehogy sem fért az ezredes fejébe, mit láthatnak benne a nők. Honnan is tudhatta volna ez az egyszerű, becsületes angol lélek, hogy Rowley Flint olyasmivel rendelkezik, ami mindent megmagyaráz: szexepilje volt, és úgy látszik az, hogy nőügyekben megbízhatatlannak és gátlástalannak mondták, még ellenállhatatlanabbá tette őt, Ha előítélettel is viseltetett iránta egy nő, fél óra se kellett hozzá, és a szíve megolvadt, mint a vaj, s úgy vélte, fele se igaz annak a sok rossznak, amivel Rowleyt vádolják. Ám ha megkérdetek volna tőle, ugyan mit látnak benne, nehezen tudták volna megmondani. Tényleg nem volt különösebben jóképű, még csak jó megjelenésű sem, bármelyik autószerelővel össze lehetett volna téveszteni; még az elegáns ruha is úgy állt rajta, mint az overál, de ő mintha fütyült volna rá. Bosszantóan nem vett komolyan semmit, még az udvarlást sem; kétséget kizáróan nem akart mást egy nőtől, csakis *azt* az egyet, amit a romantikus érzelmek teljes hiánya elviselhetetlenül sértővé tett. Mégis volt benne valami, ami mindenkit levett a lábáról: nyers modora egyfajta gyöngédséget, csúfolódása borzongató melegséget rejtett; valami ösztönös megértést, amivel meglátta bennük a mást, a nőt, ami furcsa volt és hízelgő. Ajkaiban érzékiség bujkált, a szeme simogatott, Az öreg hercegné a maga szokásos, keresetlen módján így fogalmazott:

- Persze, hogy semmirekellő, a velejéig romlott, de ha harminc évvel fiatalabb lennék, és arra kérne, szökjem meg vele, egyetlen pillanatig se haboznék, akkor se, ha tudnám, hogy egy héten belül faképnél hagy majd, és egész életemre tönkretesz.

Mivel azonban a hercegné szerette, ha asztalánál a társalgás közömbös mederben marad, amikor vendégei helyet foglaltak, Maryhez fordult,

- Nagyon sajnálom, hogy Edgár nem tarthatott ma velünk.

- Ő is sajnálta. De el kellett mennie Cannes-ba. A hercegné a többieket is beavatta.

- Egyelőre nagy titok, el ne mondják a világért se, de kinevezték őt Bengália kormányzójának.

- A mindenit, nem mondom! Átkozottul magas tisztség! - kiáltott fel az ezredes.

- Meglepetésként érte?

- Annyit már tudott, hogy ő az egyik esélyes - felelte Mary.

- Én mondom, a megfelelő ember a megfelelő helyre, ez nem kétséges - folytatta az ezredes. - Ha sikeresen kihúzza, nem lepne meg, ha még alkirályt csinálnának belőle.

- Mesés lenne India alkirálynőjének lenni, ennél jobbat elképzelni se tudok! - jelentette ki a hercegné.

- Miért nem ragadja meg az alkalmat és megy hozzá feleségül? - mosolygott rá Mary.

- Hát még nem nős? - lepődött meg Lady Grace.

- Még nem - felelte a hercegné, és gonoszkodva Maryre pillantott, - De elárulhatom, vadul flörtölt velem ez alatt a hat hét alatt, amióta itt van.

Rowley halkan elnevette magát, és hosszú szempillája alól oldalvást Maryre pillantott.

- Döntött már, Hercegnő, férjhez megy hozzá? Mert ha döntött, a szerencsétlen fickónak nem sok választása maradt!

Azt hiszem, nagyon jól illenének egymáshoz - fűzte hozzá Mary.

- Pontosan tudta, hogy a hercegné is, Rowley is őt ugratja, de esze ágában sem volt elárulni magát. Edgár Swift kellően nyilvánvalóvá tette mindkettejük barátai előtt itt Firenzében, hogy szerelmes belé; s a hercegné nem egyszer próbálta már kipuhatolni tőle, lesz-e belőle valami.

- Nem tudom, kedvére lenne-e a kalkuttai klíma - figyelmeztette a hercegnét Lady Grace, aki mindent komolyan vett.
- Az én koromban az ember már inkább az alkalmi partnereket kedveli - vágott vissza a hercegné. - Tudják, nem vesztegethetem az időt. Ezért hajlok inkább Rowley felé; neki mindig tisztességtelenek a szándékai.

Az ezredes rosszalló arccal bámulta a halat a tányérjában, minden ok nélkül, ugyanis scampi volt, s aznap este szállították Viareggióból; a felesége is kényszeredetten mosolygott.

Az étterem kis zenekarának muzsikusai kopott, operettbe illő nápolyi öltözékben nápolyi dalokat játszottak.

- Most már ideje, hogy halljuk az énekest is! - jegyezte meg kis idő múlva a hercegné. - Igazán nagyszerű hangja van, csupa érzelem és olaszosság. Harold Atkinson komolyan tervezi, hogy operaénekest faragtat belőle. - Magához intette a főpincért. - Kérje már meg az urat, énekelje el azt a dalt, amit a múltkoriban hallottam tőle.
- Sajnálom, kegyelmes asszony, ma nincs itt az énekes. Beteg.
- Jaj de bosszantó! Kifejezetten szerettem volna, ha a barátaim is hallják. Ezért hívtam őket ide vacsorázni.
- Küldött valakit maga helyett, de ő csak hegedül. Szólok neki, hogy játsszon.
- Ha van valami, amit ki nem állhatok, az a hegedű - sóhajtott a hercegnő. - Soha nem fogom megérteni, mi jót találnak abban, hogy valaki egy macskabélen lószőrt húzogat.

A főpincér vagy féltucat nyelven beszélt, de nem értett egyet sem. Úgy vélte, a hercegné megjegyzése azt jelenti, örömmel fogadja a javaslatot, ezért odament a hegedűshöz, aki felemelkedett a székről és előre lépett. Sötéthajú, nyúlánk fiatalember volt, hatalmas szeme éhes és búskomor. Romantikus bájjal viselte a groteszk jelmezt, és kifejezetten kiéhezettnek látszott. Sima, keskeny arca beesett volt. Eljátszott egy dalt.

- Szegény Giovannink igazán borzalmas - szólt oda a hercegné a főpincérnek.

Az végre megértette.
- Tényleg nem nagyon jó, hercegnő. Sajnálom. Nem tudtam, hogy ennyire rossz. De holnap már itt lesz a másik.

A zenekar egy másik dalba kezdett, közben Rowley Maryhez fordult és csendesen megjegyezte:
- Gyönyörű ma este.
- Köszönöm, Rowley.

A férfi szeme megvillant,
- Elmondjam, mit szeretek magában? A többi nővel ellentétben nem tesz úgy, ha a szépségét dicsérik, mintha nem tudna róla. Maga olyan természetesen fogadja, mintha csak azt állapítanák meg, hogy mindkét kezén öt ujj van.
- Mielőtt férjhez mentem, a külsőm volt az egyetlen megélhetési forrásom. Amikor apám meghalt, anyám és én az özvegyi nyugdíjból éltünk. Csak azért kaptam szerepeket mindjárt a színiiskola befejezése után, mert ilyen a külsőm.
- Egy vagyont kereshetett volna a filmvásznon. Mary nevetett.
- Sajnos, egyáltalán nem voltam tehetséges. Csinosnak csinos, de semmi több. Idővel persze megtanulhattam volna játszani, de otthagytam a színpadot, és férjhez mentem.

Arca kissé elkomorult, tekintete egy pillanatra szomorúan a múltba révedt, Rowley a tökéletes arcélt nézte. Valóban gyönyörű teremtés. Nemcsak a vonásai különlegesek, igazán csodálatossá a színei teszik.
Maga csupa méz és arany.

Mary haja nehéz óarany volt, nagy szeme sötétbarna, és halvány bőre aranyfénnyel csillogott. A színek elvették a tökéletes, szabályos vonások hidegségét, bársonyos melegséget adtak, elbűvölővé tették.
- Azt hiszem, maga a leggyönyörűbb nő, akit életemben láttam.
- Ugyan, hány nőnek mondta már ezt?
- Jó soknak. De ettől még nem kevésbé igaz.

Mary nevetett.
- Nem, valóban nem. Maradjunk hát ennyiben, jó?

- De miért? Én ezt a témát nagyon érdekesnek találom.
- Tizenhat éves korom óta egyebet sem mondanak, csak hogy szép vagyok. Nekem ez már nem igazán izgalmas. Persze, a szépség adottság, és bolond lennék, ha nem tudnám, milyen értékes. De megvannak a hátrányai is.
- Maga nagyon okos lány.
- Most olyan bókot mondott, ami tényleg hízelgő.

Pedig nem akartam hízelegni.

- Valóban? Nagyon is úgy hangzott, mint aki rá akar kezdeni a sokat hallott sémára. Csúnyácska nőnek kalapot, csinosnak könyvet ajándékozz! Nem erről van szó?

Rowley nem zökkent ki nyugalmából.

- Mintha kissé csípős kedvében lenne ma este.
- Sajnálom, ha így gondolja. Én csupán egyszer s mindenkorra tisztázni akartam, hogy semmi szükség ilyen bókokra.
- Nem tudja, hogy kétségbeejtő, mennyire szerelmes vagyok magába?
- A kétségbeejtő talán kicsit túlzás. Az elmúlt hetekben félreérthetetlen jelét adta, hogy nem bánná, ha röpke kis kaland szövődne köztünk. Egy csinos, független özvegy, ráadásul itt, Firenzében - igazán a maga esete!
- És hibáztat érte? Hát nem a világ legtermészetesebb dolga, hogy egy fiatal ember ilyenkor tavasztájt a szerelemre gondol!

Mosolya lefegyverző, őszintesége oly megejtő volt, hogy Mary elmosolyodott.

- Nem hibáztatom. Csak ami engem illet - nos - rossz lóra tett, és sajnálnám, ha hiába pazarolná az idejét.
- Milyen figyelmes! De az a helyzet, hogy rengeteg pazarolni való időm van.
- Tizenhat éves korom óta mást se tesznek a férfiak, mint meg akarnak hódítani. Legyen az bárki, öreg vagy fiatal, jóképű vagy rút, mindegyik úgy gondolja, az ember csak azért van a világon, hogy az ő vágyait kielégítse.
- Maga sohasem volt szerelmes?
- De igen. Egyszer.
- Kibe?

- A férjembe. Ezért mentem hozzá.

A hirtelen támadt csendet a hercegné törte meg, valami érdektelen megjegyzéssel, s a társalgás ettől fogva közös mederben folytatódott.

A vacsora elhúzódott, tizenegy is elmúlt, amikor a hercegné a számlát kérte. Már menni készültek, amikor a méla hegedűs tányérral a kezében hozzájuk lépett. Néhány pénzérme és kiscímletű bankjegy hevert a tálon a többi vendégtől. Ez az adomány volt a zenekar minden fizetése. Mary kinyitotta retiküljét.

- Hagyja csak - mondta Rowley -, majd én adok valami aprót.

Elővett egy tízlírást a zsebéből, és a tányérra ejtette.

- Szeretnék én is adni. - Mary rátett egy százlírás bankjegyet a többire. A férfi meglepődött, kérdő szemmel bámult Maryre, aztán meghajolt, és visszavonult társaihoz.

- Mi a fenének adott ennyit? - kiáltott fel Rowley. - Ez nevetséges!

- Mert annyira kétségbeejtően játszik és oly nyomorult a szerencsétlen.

- De ennyit egyáltalán nem várnak.

- Tudom. Azért adtam. Neki sokai jelent majd ez. Lehet, hogy az egész élete megváltozik tőle.

A társaság olasz tagjai elhajtottak a kocsijukon, a hercegné Trailéket vette fel.

- Elvihetne Rowleyt a szállodáig, Mary - rendelkezett. - Én pontosan az ellenkező irányba tartok.

- Megtenné? - kérdezte Rowley.

Mary erősen gyanította, ezt már jó előre kitervelték, ismerte a bohém öreg hölgyet, és tudta, milyen előszeretettel segíti szőni a szerelmi szálakat, Rowley pedig egyenesen a kedvence volt. Mégsem utasíthatott vissza egy ilyen egyszerű kérést, ezért csak annyit mondott, természetesen örömmel elviszi. Beszálltak az autóba, és végighajtottak a mólón. A telihold beragyogta az utat. Keveset beszéltek. Rowleynak az volt az érzése, Maryt olyan gondolatok foglalkoztatják, amikhez neki semmi köze, és nem akarta megzavarni. Amikor azonban a szállodához értek, megszólalt:

Olyan pompás ez az este, nagy kár lenne

alvással eltékozolni; nem vinne egy kicsit tovább? Ugye maga sem álmos?
- Nem.
- Menjünk ki a városból!
- Nincs ehhez már túl késő?
- Mitől fél, a vidéktől vagy tőlem?
- Egyiktől sem.

Mary továbbhajtott. Követte a folyót, és nemsokára már szántóföldek közt haladtak, az út mentén itt-ott állt csak néhány ház, vagy egy-egy fehérre meszelt tanya, körülöttük magas, komoran sötétlő ciprusok rajzolódtak ki a holdfényes éjszakai égen.
- Hozzámegy Edgár Swifthez? - kérdezte Rowley váratlanul.

Mary feléje fordult.
- Tudta, hogy rá gondolok?
- Honnan tudtam volna?

Mary csak kis idő múlva válaszolt,
- Ma, mielőtt elment, megkérte a kezemet. Azt feleltem, akkor adok rá választ, ha visszatér.
- Akkor hát nem szerelmes belé?

Mary lassított. Úgy látszott, beszélgetni akar.
- Miből gondolja?
- Ha szerelmes lenne, nem kért volna három nap gondolkodási időt. Ott helyben igent mondott volna.
- Azt hiszem, így van. Tényleg nem vagyok szerelmes.
- Ő viszont annál inkább.
- Edgár apám barátja volt, ismerem, amióta élek. Rendkívül kedves volt hozzám, amikor szükségem volt rá, és hálás vagyok érte.
- Legalább húsz évvel idősebb.
- Huszonnéggyel.
- Elkápráztatja a rang, amit magának ajánl?
- De mennyire. Nem gondolja, hogy ezzel minden nő így lenne? Én is csak ember vagyok.

- Gondolja, jó lenne egy olyan emberrel élni, akibe nem szerelmes?
- Nekem nem kell a szerelem. Torkig vagyok vele.

Olyan indulattal mondta, hogy Rowley egészen megdöbbent.

- Furcsa ezt hallani egy fiatal nőtől. Messze benn jártak már a falvak közt, az út keskeny volt, a felhőtlen égen ragyogott a telihold. Maiy megállította az autót.

- Tudja, őrülten szerettem a férjemet. Mondták, bolond vagyok, hogy hozzámegyek; részeges és szerencsejátékos, mondták, de nem törődtem vele. Annyira akarta, hogy feleségül menjek hozzá! Akkor még bőven volt pénze, de én hozzámentem volna, ha egy vasa sincs. Nem tudja elképzelni, mennyire elbűvölő tudott lenni, olyan vidám, olyan könnyed és boldog voltam, ha csak ránéztem. Mennyit nevettünk együtt! Tele volt élettel. Kedves volt, gyengéd és olyan édes - amikor józan volt. Részegen viszont lármás, kérkedő, közönséges és kötekedő. Rettenetes volt, szégyelltem. De nem tudtam rá haragudni, és utána mindig nagyon megbánta. Nem akart ő inni. Amikor egyedül voltunk, ugyanolyan józan volt, mint bármelyikünk, de mások társaságában feszültté vált, és két-három ital után már nem volt megállás; olyankor megvártam, amíg annyira kiüti magát, hogy hagyja, hogy hazavigyem és ágyba fektessem. Mindent megtettem, amit csak tudtam, hátha kigyógyíthatom, de hasztalan, semmi sem segített. Nem hiszek benne, hogy egy alkoholistát ki lehet gyógyítani. Kényszerűségből az ápolónője és eltartója lettem. Kibírhatatlanul dühítette, ha korlátozni próbáltam, de mi mást tehettem? Iszonyú nehéz volt, nem akartam, hogy úgy nézzen rám, mint valami nevelőnőre, de mindent meg kellett próbálnom, azért, hogy visszatarthassam az ivástól. Néha elvesztettem az önuralmamat és kiabáltam, ebből aztán rendszerint ádáz civakodás lett. Tudja, megszállott szerencsejátékos volt, és részegen százakat vesztett. Ha nem halt volna meg annak idején, teljesen tönkrement volna, én meg mehettem volna vissza a színpadra, hogy eltartsam őt. így azonban maradt évente pár száz fontom meg néhány ékszer, amiket a házasságunk elején kaptam tőle. Néha egész éjjel nem jött haza, ilyenkor tudtam, elvesztette az eszét, és felszedte az első nőt, aki az útjába került. Eleinte őrülten féltékeny és boldogtalan voltam, de később már nem bántam, mert ha nem ezt tette, engem cipelt részegen az ágyba,

bűzlött a whiskytől, alig bírta tartani magát, az arca eltorzult, és tudtam, nem a szerelem teszi szenvedélyessé, csak az ital, egyedül csak az ital. Én vagy más - nem számított. A csókjától hányni tudtam volna, a gerjedelme elborzasztott és megalázott, Amikor aztán kielégült, öntudatlan, részeg álomba esett és undorítóan horkolt. Meglepődött, Rowley, amikor azt mondtam, torkig vagyok a szerelemmel. Nekem éveken át csak megaláztatást jelentett a szerelem.

- De miért nem hagyta el?

- Hogy hagyhattam volna el? Én voltam az egyetlen támasza. Ha valami történt, ha bajba jutott, vagy beteg lett, hozzám jött segítségért. Úgy kapaszkodott belém, mint egy gyerek. - Elcsuklott a hangja. - Annyira tönkrement, hogy a szívem vérzett érte. Jóllehet hűtlen volt, s elbújt előlem, hogy szabadon ihasson, és néha annyira felingereltem, hogy már gyűlölt, mélyen belül mindig is szeretett, és tudta, hogy nélkülem régen szétesett volna. Olyan vad volt; részegen, hogy barátai sem voltak, csak alja emberek tapadtak rá, mint a piócák, a vérét; szívták, kifosztották. Tudta, én vagyok az egyetlen, akinek számít, hogy él-e, hal-e, és én is tudtam, hogy egyedül én tartom már csak vissza a teljes pusztulástól. Amikor a karjaimban meghalt, azt hittem, megszakad a szívem.

Patakzott a könny az arcán, nem is próbálta visszatartani. Rowley meg sem mozdult, egyetlen szót sem szólt, remélte, a sírástól majd megkönnyebbül. Kis idő múlva cigarettára gyújtott.

- Adjon egyet nekem is. Ostobán viselkedem.

A férfi kivett a tárcájából egy cigarettát és átnyújtotta.

- Kellene a zsebkendőm. A táskámban van. A táska ott volt kettejük között, és amikor Rowley kinyitotta és a zsebkendőért nyúlt, meglepődött, ahogy a keze a revolverhez ért.

- Miért van magánál fegyver?

- Edgárnak nem tetszik, hogy egyedül autózgatok. Megígértette velem, hogy mindig magamnál tartom. Tudom, ostoba ötlet. - Hogy Rowley témát váltott, visszanyerte önuralmát, - Sajnálom, hogy ennyire érzelgős lettem.

- Mikor halt meg a férje?

- Egy éve. Ma már hálás vagyok érte, hogy meghalt. Ma már tudom, nyomorulttá tett, és rá is csak reménytelen nyomorúság várt volna.
- Hogy halt meg ilyen fiatalon?
- Autóbaleset, Részeg volt, Kilencvennel hajtott, és a síkos úton a kocsi megcsúszott, Néhány óra múlva meghalt, Hálistennek még odaértem hozzá. Az volt az utolsó szava: „Mindig szerettelek, Mary" - felsóhajtott. - A halálával mindketten megszabadultunk.

Egy darabig csak ültek és hallgattak. Rowley a cigarettavégről egy újabbra gyújtott.
- Nem gondolja, hogy ugyanolyan rabszolgaságot vállal magára, ha olyanhoz megy, akit nem szeret? - tért vissza beszélgetésük eredeti tárgyára.
- Maga mennyire ismeri Edgárt?
- Az elmúlt öt-hat hétben elég gyakran találkoztunk, hisz állandóan a szoknyáján ült. A megtestesült Birodalomépítő; sohasem tartottam túl rokonszenvesnek ezt a típust.
Mary elmosolyodott.
- Nem, azt tényleg nem hiszem, hogy maga annak tartaná. Erős, okos és megbízható.
- Vagyis mindaz, ami belőlem hiányzik.
- Nem hagyhatnánk ki magát ebből?
- Rendben. Sorolja tovább az erényeit.
- Kedves és megértő. Van benne ambíció. Olyan, aki nagy dolgokat vitt véghez, és a jövőben még nagyobbak várnak rá. Lehet, hogy ebben segíthetek neki. Gondolom, buta ötletnek tartja, de szeretnék valami jót tenni ennek a világnak.
- Ha nem tévedek, nincs valami jó véleménnyel rólam?
- Nem téved - kuncogott Mary.
- És ugyan miért?
- Ha tudni akarja, elmondhatom - felelte hűvösen. - Azért, mert maga tékozló és romlott. Mert semmi másra nem gondol, csak arra, hogy jól érezze magát, és annyi nője legyen, ahány bolond a karjaiba sétál.

- Mi tagadás, igen pontos jellemzés. Szerencsémre elég vagyont örököltem, soha nem kellett megkeresnem a kenyeremet. Vagy talán el kellett volna vennem a betevő falatot valami szegény ördög elől, akinek igazán szüksége volt rá? Amennyire tudom, ez az egy életem van. És roppantul szeretem. Szerencsés helyzetben vagyok, azért élek, hogy jól éljek. Végtelenül ostoba lennék, ha nem használnám ki a lehetőségeimet. Szeretem a nőket, és különös módon ők is kedvelnek engem. Fiatal vagyok, és tudom, a fiatalság nem tart örökké. Miért ne élvezném az életet, amíg lehet?
- Aligha lehetne valaki nagyobb ellentéte Edgárnak!
- Egyetértek. Mégis, lehet, hogy velem könnyebb lenne az élet. És mindenképpen szórakoztatóbb.
- Elfelejti, hogy Edgár feleségül kért. Maga mintha kevésbé életreszóló kapcsolatot ajánlana.
- Miből gondolja?
- Mondjuk abból, hogy történetesen nős.
- Na látja, ebben téved. Néhány hónapja váltam el.
- Nemigen dicsekedett vele.
- Nem hát. A nőknek fura elképzelésük van a házasságról. Sokkal egyszerűbb, ha a kérdés fel sem merül. Mindannyian tudjuk, mire megy ki a játék.
- Értem már - mosolygott rajta Mary. - És ugyan miért árulta most el nekem? Netán azzal szándékkal, hogy ha jól viselkedek és elégedett lesz velem, jutalmul jegygyűrűt húzhat az ujjamra?
- Drágám, vagyok annyira intelligens, hogy felismerjem, maga nem ostoba.
- Semmi szükség rá, hogy drágámnak nevezzen.
- A fenébe is, nem látja, hogy éppen meg akarom kérni a kezét?
- Valóban? És vajon miért?
- Mert nem hiszem, hogy rossz ötlet. És maga?
- Gyalázatosan rossz. Hogyan jutott eszébe?
- Csak úgy. Tudja, amikor a férjéről beszélt, hirtelen rádöbbentem, hogy szörnyen kedvelem magát. Tudja, ez nem ugyanaz, mint a szerelem, de ráadásul szeretem is. Nagy-nagy gyöngédséget érzek maga iránt.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha nem beszélne ilyeneket. Ördögien tudja, mit kell mondani hogy megpuhítson egy nőt.
Nem mondanám, ha nem így lenne.
- Jaj, hallgasson már! Szerencséje, hogy józan nő vagyok és van humorérzékem. Forduljunk vissza Firenzébe. Elviszem a szállodáig.
- Ez azt jelentené, kosarat kaptam?
- Azt.
- De miért?
- Lehet, hogy meglepi, én egyáltalán nem vagyok magába szerelmes.
- Nem lep meg, tudom. De ha megpróbálná, az lehetne.
- Végtelenül szerény! Csakhogy eszemben sincs megpróbálni.
- Feltett szándéka, hogy hozzámegy Edgár Swifthez?
- Most már igen. Köszönöm, hogy megbeszélhettem magával. Nehéz volt eldönteni anélkül, hogy valakivel megbeszélhettem volna. Segített eltökélni magam.
- Kutya legyek, ha értem.
- Az asszonyok másképp gondolkodnak, mint a férfiak. Minden, amiről beszéltünk, a férjemmel töltött élet, a nyomorúság és megalázottság emlékei - mind mind csak arra volt jó, hogy belássam, Edgár erős és szilárd, akár a szikla. Tudom, támaszkodhatok rá, ő soha nem hagyna cserben, egyszerűen képtelen lenne cserben hagyni. E pillanatban úgy érzem, szinte szerelmes vagyok belé.
- Meglehetősen szűk itt az út, Nem akarja, hogy megforduljak?
- Nem, köszönöm. Az én kocsim, nagyon jól meg tudok fordulni vele magam is.

Rowley megjegyzése kissé bosszantotta, nem azért, mert kételkedett az ügyességében, hanem mert valahogy az előbbi válasza nevetségesen patetikusnak hatott tőle. A férfi kajánul elvigyorodott.
- Mindkét oldalon árok van. Bosszantó lenne, ha beleborítana.
- Fogja már be a száját!

Rowley cigarettára gyújtott, és figyelte, ahogy beindítja a motort, majd teljes erőből tekeri a kormányt, aztán leáll és újra indít, kuplungol, hátramenetbe teszi

a váltót, és óvatosan tolatni kezd - Mary egészen beleizzadt, míg végre sikerült megfordulnia, és megindult a város felé. Csendben hajtottak a szállodáig. Már késő volt, a kaput bezárták. Rowley nem mozdult.

- Megjöttünk - mondta Mary.
- Igen.

Rowley néhány pillanatig csak ült és maga elé meredt. Mary kérdőn nézett rá, mire elmosolyodott, Nagy bolond maga, Mary drágám. Persze tudom, hogy elutasított. Semmi baj. De azért jobb férje lennék, mint gondolná. Magának elment az esze, hogy hozzámegy egy huszonöt évvel idősebb férfihoz. Hány éves is most? Ránézésre harminc. Nem bakfis már. A szája, meleg tekintete, testének minden vonala elárulja, hogy szenvedélyes, érzéki nő. Jó, tudom, rettenetes éveken ment át, De a maga korában ebből még ki lehet gyógyulni; majd újra beleszeret valakibe. Gondolja, hogy elfojthatja a vágyait? A maga gyönyörű teste szerelemre termett, és követelni fogja, ha megtagadná magától. Nagyon-nagyon fiatal még ahhoz, hogy hátat fordítson az életnek.

- Undorodom magától, Rowley. Úgy beszél, mintha az élet egyetlen célja az ágy lenne.
- Sohasem volt szeretője?
- Soha.
- A férjén kívül biztos rengetegen voltak szerelmesek magába.
- Nem tudom. Volt, aki azt mondta. El sem tudja képzelni, mennyire nem érdekelt. Még csak azt sem mondhatom, hogy ellenálltam a kísértésnek. Sohasem kerültem kísértésbe.
- Hogy vesztegetheti el a szépségét és fiatalságát? Olyan rövid ideig tart az ilyesmi! Mi jó van abban, ha valaki gazdag és nem él vele? Maga kedves, nagylelkű asszony. Sose gondolt arra, hogy adakozó legyen?

Mary egy pillanatig habozott.

- Mondjak valamit? Bár félek, még ostobábbnak tart majd, mint eddig.
- Könnyen lehet. De azért mondja el.

- Bolond lennék, ha nem tudnám, szebb vagyok, mint az átlag. És néha valóban éreztem már, hogy olyasmit adhatnék, ami valakinek nagyon sokat jelentene. Borzasztóan önhittnek tart?
- Nem. Ez egyszerűen így van.
- Mostanában sok időm volt, és rengeteget pazaroltam üres ábrándozásra. Ha valaha szeretőm lenne, egyáltalán nem olyat választanék, mint maga. Szegény barátom, maga lenne az utolsó, akivel viszonyt kezdenék! De néha úgy gondoltam, ha összefutnék valakivel, aki szegény, magányos és boldogtalan, akinek az életben nem volt semmi öröme, aki nem tudná, milyen élvezet gazdagnak lenni - nos, ha egy ilyen embert abban az egyszeri élményben részesíthetnék, amiről álmodni sem mert, ha egy órára tökéletes boldogságot adhatnék neki, aminek aztán nem lenne folytatása, akkor arra az egy órára odaadnék neki mindent, amit csak adhatok.
- Soha életemben nem hallottam ekkora őrültséget - kiáltott fel Rowley.
- Hát most hallott - nevetett Mary. - Szálljon ki, hadd menjek haza.
- Nem fog félni egyedül?
- Persze hogy nem.
- Akkor hát jó éjt, Mary. Menjen hozzá a Birodalom Támaszához, vigye el az ördög!

Mary kihalt utcákon hajtott visszafelé, aztán fel a dombra, ahol a villa állt. Az emelkedő meredek volt, tele éles hajtűkanyarral. Úgy félúton egy öreg ciprusfa alatt kis, félkör alakú terasz állt, elölről korlát védte, s gyönyörű kilátás nyílt róla a székesegyházra meg Firenze tornyaira. Maryt csábította az éjszaka szépsége, megállította az autót és kiszállt. A kőkorláthoz sétált, s lenézett a városra. A látvány, a magasságos felhőtlen ég, a telihold fényében úszó völgy oly csodálatos volt, úgy a szívébe markolt, hogy valósággal fájt.

Hirtelen észrevett egy férfit a ciprus alatt. A felparázsló cigarettát látta meg. A férfi hozzálépett. Mary kissé megijedt, de nem akarta, hogy látszódjék rajta. Az idegen megemelte a kalapját.

- Bocsánat, nem maga az a hölgy, aki olyan bőkezű volt az étteremben? Szeretném megköszönni magának.
Mary felismerte.
- Maga a hegedűs.
Nem volt már rajta a nevetséges nápolyi jelmez, jellegtelen, kopottra nyűtt ruhát viselt. Elég jól beszélt angolul, de erős idegen akcentussal.
- Tartoztam a szállásadónőnek a lakbérrel, az ellátásért is fizetnem kellett volna már. Nagyon jó emberek, de szegények, kell nekik a pénz. Most legalább megadhatom nekik.
- Mit csinál itt?
- Hazafelé tartok. Megálltam megcsodálni a kilátást.
- Itt lakik a közelben?
- Az egyik kis házban, lenn, a maga villája alatt.
- Honnan tudja, hol lakom?
- Láttam az autóját. Tudom, gyönyörű kertje van, a villában meg freskók.
- Járt már benne?
- Nem. Hogy járhattam volna? A szállásadóimtól tudom.
Mary ijedtsége elpárolgott. Kellemes beszédű, félszeg fiatalember volt, emlékezett rá, mennyire feszélyezettnek látszott a vendéglőben.
- Szeretné megnézni a kertet meg a freskókat? - kérdezte.
- Nagyon boldoggá tenne. Mikor nem lenne alkalmatlan?
Rowley meg a váratlan házassági ajánlata felizgatta és mulattatta Maryt, Nem volt még kedve aludni menni.
- Miért, ne most mindjárt? - kérdezte hirtelen.
- Most? - ismételte az idegen meglepődve.
- Miért ne? A kert teliholdnál a leggyönyörűbb.
- Boldogan mennék - hangzott a szűkszavú válasz.
- Ugorjon be a kocsimba. Felviszem. Beültek az autóba. Mary indított, s nemsokára egy zsúfolt kis házcsoporthoz értek.
- Itt lakom - mutatta a fiatalember.

Mary lassított, s tűnődve nézte a szegényes épületeket. Nyomasztóan elhanyagoltak voltak. Továbbhajtott, és nemsokára a villa elé ért. A kapu nyitva állt, Mary behajtott.

Leállította a motort, aztán felsétáltak a keskeny kocsifelhajtón. A fontosabb helyiségek és a hálószoba az épület felső szintjét foglalták el, s elegáns lépcsősor vezetett fel oda. Mary kinyitotta az ajtót és felkapcsolta a villanyt. A hallban nem volt sok látnivaló, ezért azonnal a freskókkal díszített társalgóba vezette a fiút. Fenséges terem volt, a tulajdonosok értékes régi bútorokkal rendezték be. Komor ünnepélyességét hatalmas vázákba állított virágok enyhítették. A freskók az idők során némileg megrongálódtak, nem sikerült igazán a helyreállításuk, mégis a színes tizenhatodik századi ruhákban pompázó alakok élettel töltötték be a teret.

- Csodálatos! Igazán csodálatos! - kiáltott fel az idegen. - Úgy képzeltem, hogy ezt csak múzeumokban látni. Sose hittem volna, hogy közönséges halandók is birtokolhatnak ilyesmit.

Elragadtatása megborzongatta Maryt. Úgy gondolta, nem szükséges elmondania, hogy egyetlen székre sem lehet kényelmesen leülni, vagy hogy a márvány padlótól meg a boltozatos mennyezettől a szoba annyira hideg, hogy a legnagyobb kánikulában is libabőrös itt az ember.

- Ez mind a magáé? - kérdezte.
- Nem, nem. A barátaimé. Csak addig az enyém, amíg ők távol vannak.
- Ne haragudjon. Maga olyan gyönyörű, hogy megilletné ez a nagy szépség.
- Jöjjön, adok egy pohár bort, aztán megnézzük a kertet.
- Nem, én nem vacsoráztam. A bor a fejembe szállna.
- Miért nem vacsorázott?

A fiatalember könnyedén felnevetett.

- Nem volt rá pénzem. De ne törődjön vele! Majd eszem holnap.
- De hát ez borzasztó. Jöjjön a konyhába, kerítek valami ennivalót.
- Nem vagyok éhes. Ez a látvány többet ér az evésnél. Hadd nézzem meg a kertet a holdfényben!

- A kert várhat, meg a hold is. Készítek egy kis vacsorát, később aztán mindent megnézhet.

Lementek a konyhába. Hatalmas, kőpadlós helyiség volt, óriási tűzhelyén akár ötven személyre is lehetett főzni. Nina és Ciro már régen az igazak álmát aludta, a szakácsnő is hazament a hegyoldali házak valamelyikébe. Mary és az idegen úgy keresgélt valami ennivalót, mint két besurranó tolvaj. Kenyeret, bort, szalonnát, tojást meg vajat találtak. Mary felkapcsolta a villanytűzhelyet, amit már Leonardék állíttattak be, kenyeret pirított, feltörte a tojásokat, és egy serpenyőben rántottát sütött.

- Vágjon pár szalonnacsíkot, megsütöm hozzá. Mi is a neve?

A fiatalember egyik kezében a szalonnával, a másikban a késsel összecsattantotta a bokáját.

- Karl Richter, bölcsészhallgató.
- Azt hittem, olasz - vetette oda Mary könnyedén, közben a tojásokat verte fel.
- De a neve németnek hangzik.
- Amíg Ausztria létezett, osztrák voltam.

A válasz baljósan komor volt, Mary kérdőn nézett rá.

- Hol tanult meg angolul? Járt már Angliában?
- Nem. Az iskolában meg az egyetemen tanultam. - Hirtelen elmosolyodott. - Csodálatos, hogy ehhez is ért!
- Mihez?
- A főzéshez.
- Meglepődik, ha megtudja, hogy én dolgozó nő voltam, és nemcsak tudtam magamra főzni, de rá is kényszerültem.
- Nem hiszem el.
- Hihetőbb lenne, ha azt mondanám, egész életemben luxusban éltem, és személyzet hada gondoskodott rólam?
- Igen. Mint a hercegnők a tündérmesékben.
- Akkor így is van. Csak azért tudok tojást felverni meg szalonnát sütni, mert a bölcsőben ezt kaptam ajándékba a tündérkeresztanyámtól.

Amikor elkészült a rántotta tálcára tette, és az ebédlőbe vezette a fiút. Hatalmas terem volt, festett mennyezettel, a falat mindkét végén gobelin takarta, az oldalfalakat aranyozott fából faragott gyertyatartók díszítették. Leültek a magas támlás székekre az irdatlan ebédlőasztal mellé, egymással szemben.

- Elnézést kérek a kopott, rendetlen öltözékért - mentegetőzött mosolyogva a vendég. - Ebben a pompás szobában selyemben és finom bársonyban illene lennem, mint a régi képeken az udvaroncok.

Az öltönye nyűtt volt, a cipője foltozott, kigombolt inggallérja foszladozott. Nyakkendőt nem viselt. Az asztali gyertyák fényében szeme sötétnek, beesettnek látszott. Különös feje volt, a haja rövidre nyírva, járomcsontja kiugrott, arca beesett, a bőre sápadt, hajszolt tekintete megindító volt. Maryben felötlött a gondolat: ha olyan ruhát viselne, mint az Uffiziben a Bronzino-képek ifjú hercegei, akár szép is lehetne.

- Hány éves? - kérdezte.
- Huszonhárom.
- Hát van ennél jobb?
- Mi haszna a fiatalságnak, ha az embernek semmije sincs? Olyan börtön ez, amiből nincs menekvés.
- Művész?

A fiú nevetett.

- Még kérdi azok után, hogy hallott hegedülni? Nem vagyok művész. Amikor elmenekültem Ausztriából, egy szállodában kaptam munkát, de aztán nem ment jól az üzlet és elbocsátottak. Próbálkoztam még egy-két dologgal, de nehéz munkát találni, ha az ember külföldi és a papírjai sincsenek rendben. Ha van rá mód, hegedülök, ezzel éppen hogy nem halok éhen, de nem minden nap kínálkozik rá alkalom.
- Miért kellett elhagynia Ausztriát?
- Néhány diáktársammal tiltakoztunk az Anschluss ellen. Persze ostobaság volt. Tettesen reménytelen. Az eredménye az lett, hogy két társamat kivégezték, bennünket többieket meg gyűjtőtáborba vittek. Engem hat hónapra

zártak be, de megszöktem és a hegyeken át Olaszországba jöttem.
- Elég borzasztóan hangzik.
Erőtlen, oda nem illő megjegyzés volt, de hirtelen nem jutott más az eszébe. A fiatalember gúnyosan rámosolygott.
- Tudja, nem én vagyok az egyetlen. Ezrek menekültek el, a világ minden tájára. De legalább szabad vagyok.
- És mik a tervei? Mihez fog kezdeni?
A fiú arca elsötétült, már válaszolni akart, aztán ingerülten legyintett, és felnevetett.
- Hadd ne gondoljak most erre! Hadd élvezzem ezt a csodálatos pillanatot. Ehhez fogható még sose történt velem. Most ki akarom élvezni, hogy magammal vihessem, s ha bármi történik, emlékezzek rá.
Mary furcsán nézett rá, hallotta, a szíve hirtelen a torkában dobol. Amit Rowleynak mondott, alig volt más, mint üres tréfa, egy semmittevéssel töltött nap utáni képzelgés, és tudta, ha a pillanat eljön, képtelen lenne rá. Ez lenne vajon az a pillanat? Különös nyugtalanság fogta el. Nem szokott az italhoz, s most az erős vörös bor, amit a fiú kedvéért ivott, a fejébe szállt. Volt valami titokzatos és felkavaró abban, ahogy itt ült, ebben a régmúlt emlékeket őrző szobában e tragikus arcú fiatalemberrel szemben. Éjfél már jóval elmúlt. A nyitott ablakokon beáramló meleg, virágillatú levegő megült a teremben. Maryt az izgalomtól bágyadtság fogta el, a szíve elandalodott, miközben vére lázasan lüktetett ereiben. Hirtelen felállt az asztaltól.
- Most megmutatom a kertet, aztán már mennie kell.
A freskóval díszített szobán át volt a legközelebb, erre vezette az idegent. A fiú útközben megállt, és megcsodált egy reneszánsz kelengyeládát a fal mellett, ekkor vette észre a gramofont.
- Milyen furcsán hat ebben a környezetben!
- Néha, amikor a kertben üldögélek, zenét hallgatok.
- Bekapcsolhatom?
- Hogyne.

A fiú elindította a gramofont. Véletlenül éppen egy Strauss-lemez volt rajta. Elragadtatva kiáltott fel:
- Bécs! És Strauss keringő!
Ragyogó szemmel nézett Maryre. Arca egészen megváltozott. Mary érezte, mire szeretné kérni, ha merné. Elmosolyodott.
- Tud táncolni?
- Ó igen, azt tudok. Jobban, mint hegedülni.
- Hadd lássam!
A fiú átkarolta, s keringőzni kezdtek a fényűző, üres szobában, az éjszaka kellős közepén a keringőkirály elbűvölő muzsikájára. Amikor a lemez lejárt, Mary kézenfogta, és kivezette a kertbe. A nap éles fényében a kert olykor elhagyatottnak látszott, mint egy hajdan szép, de mára varázsát vesztett nő, ám most a teliholdnál a vén fák, a formára nyírt sövények, a grotto és a pázsit titokzatossá, varázslatossá váltak. Az évszázadok eltűntek, mint a pára, s a barangoló egy frissebb, fiatalabb világban érezte magát, amelyben a vágyak vakmerőbbnek, a következmények jelentéktelenebbnek érződtek. A nyáréji levegőt fehér violák illata fűszerezte.
Némán, egymás kezét fogva sétáltak.
- Olyan gyönyörű - sóhajtott a fiú, - olyan gyönyörű, hogy szinte elviselhetetlen. - Aztán Goethe híres mondatát idézte, ahogy Faust a legszebb, beteljesült pillanathoz fohászkodik: „Oly szép vagy, ó, maradj tovább!" - Biztosan nagyon boldog lehet itt - fordult Maryhez.
- Nagyon - mosolygott az asszony.
- Örülök. Maga jó és nagylelkű. Megérdemli, hogy boldog legyen. Szeretném azt gondolni, hogy mindent megkap, amire csak vágyik.
Mary nevelve válaszolt:
- Annyi mindenképpen megadatott, amennyit remélni mertem.
A fiú nagyot sóhajtott.
- Szeretnék ma éjjel meghalni. Ilyen csoda nem történik velem még egyszer. Egész életemben emlékezni fogok rá. Mindig velem marad a maga gyönyörű

festménye, és ez a varázslatos hely. Úgy gondolok majd magára, mint egy istennőre, imádkozni fogok magához, mint a Madonnához.

Felemelte Mary kezét, meghatóan ügyetlen mozdulattal lehajolt, és megcsókolta. Az asszony lágyan megsimogatta az arcát, Ekkor térdre esett előtte, a ruhája szegélyét csókolta. Mary lángra gyúlt. Kezébe fogta a fiú fejét, magához húzta, megcsókolta a szemét, aztán a száját. Ismeretlen, felemelő érzés kerítette hatalmába. A szíve eltelt jósággal és szeretettel.

A fiú felállt és karjába szorította. Huszonhárom éves. És ő nem istennő, akihez imádkozni kell, hanem asszony, akit birtokolni akart.

Visszafordultak a néma házba.

A szobában sötét volt, de a kitárt ablakokon besütött a hold. Mary egy magas hátú antik széken ült, a fiatalember a lábánál, fejét az asszony térdéhez támasztotta. Cigarettázott, a sötétben vörösen izzott fel a parázs. Mary faggatására elmesélte, apja a Dolfuss-kormány idején egy kis osztrák város rendőrfőnöke volt, és szigorúan eljárt minden uszítással szemben, ami e zavaros időkben felkavarhatta volna a lakosok békéjét. Amikor a kis parasztkancellár meggyilkolása után Schuschnigg került a kormány élére, ő a határozottságának és a keménységének köszönhetően a helyén maradt. Támogatta Ottó trónörökös visszahozatalát, mert úgy vélte, ezzel lehet csak megakadályozni, hogy forrón szeretett hazáját Németország elnyelje. A következő három év során szigorú intézkedéseket foganatosított a hazaáruló osztrák nácik tevékenysége ellen, s ezzel ádáz ellenségükké vált. Azon a fatális napon, amikor a német csapatok bevonultak a védtelen kis országba, szíven lőtte magát. Fia, az ifjú Karl akkor fejezte be az iskolát. Művészettörténetet tanult, tanár akart lenni. Nem tehetett semmit, csak a szívét marta a düh, ahogy ott állt a tömegben, s hallgatta Hitler beszédét, amit győzedelmes linzi bevonulása alkalmából mondott a városháza erkélyéről. Hallotta, ahogy az osztrákok rekedtre ordítják magukat, úgy éljenzik a szónokot. De a nagy lelkesedést hamarosan csalódás váltotta fel, és amikor a bátrabb lelkek titokban társaságokat szerveztek, hogy minden lehetséges módon harcoljanak a német uralom ellen, sokan csatlakoztak hozzájuk. Kari is közöttük volt. Gyűléseket tartottak, s meg voltak győződve róla, hogy a

hatóságok tudta nélkül; a konspiráció azonban nem sikerült, hiszen a legtöbbjük még szinte gyerek volt, és álmukban sem képzelték, hogy minden szavukat és minden tervüket jelentik a titkosrendőrségnek. Egy nap aztán mindenkit letartóztattak. Két fiút agyonlőttek, hogy ezzel elrettentő példát statuáljanak, a többit gyűjtőlágerbe vitték. Karl három hónap múlva megszökött, és szerencsésen átjutott a határon az olasz Alpokba. Nem volt útlevele, semmiféle okmánya, mert mindent elvettek tőle, amikor a lágerbe vitték, s azóta rettegésben élt, hogy letartóztatják s börtönbe küldik csavargásért vagy visszatoloncolják a németekhez, ahol kemény büntetés várt volna rá.

- Legalább lett volna pénzem, hogy egy pisztolyt vegyek, és szíven lőjem magam, mint az apám!

Megragadta az asszony kezét, s a mellkasához szorította.

- Itt, a harmadik és negyedik borda között, érzed?
- Ne mondjon ilyeneket - mondta Mary, megborzongott, és gyorsan elhúzta a kezét.

A fiú keserűen nevetett.

- Nem tudod elképzelni, hányszor néztem az Arnót, és tűnődtem, mikor jön el a pillanat, amikor nem marad más megoldás, csak az, ha belevetem magam.

Mary mélyet sóhajtott. A fiú sorsa olyan kegyetlen volt, hogy hiába keresett volna vigasztaló szavakat. Karl megszorította a kezét.

- Ne sóhajtozz. Az nagyon fáj nekem. Ez a csodálatos éjszaka mindenért kárpótol.

Elhallgattak. Mary a szörnyű történetre gondolt. Ebből nincs kiút. Mit is tehetne érte? Adjon pénzt? Az egy kis időre talán segít, de nem sokra megy vele; romantikus fiú, patetikus nagy szavait mintha egy gyerek mondaná, aki szörnyű tapasztalatai ellenére jobbára még csak könyvekből ismeri az életet, és lehetséges, hogy el sem fogadna tőle semmit, Valahol egy kakas kukorékolt. Olyan harsányan törte meg az éjszaka csendjét, hogy Mary megrezzent. Elhúzta a kezét.

- Mennie kell, kedvesem - mondta.

- Ne még, szerelmem! Még ne! - kiáltott Karl.
- Mindjárt pirkad.
- Az még soká lesz.

Térdre emelkedett és átfogta Mary lábát. - Imádlak. Az asszony kibontakozott.

- Ne, most már igazán mennie kell. Nagyon késő van. Kérem!

Inkább csak érezte, mint látta a fiú mosolyát. Lassan feltápászkodott, vette a kabátját és a cipőjét, Mary pedig felgyújtotta a villanyt. Amikor a fiú felöltözött, újra a karjába ragadta.

- Szerelmem - suttogta. - Mennyire boldoggá tettél!
- Örülök neki.
- Olyat kaptam tőled, amiért érdemes élni. Nem érdekel a jövő, jöjjön, aminek jönnie kell! Az élet nem is olyan rossz, valami biztos történni fog!
- Nem felejt el?
- Soha.

Az ajkához emelte az asszony kezét.

- Akkor hát, isten vele!
- Isten veled, de meddig? - súgta szenvedélyesen.

Mary ismét kibontakozott a karjai közül.

- Isten vele mindörökre, kedvesem. Én nemsokára elmegyek innen - talán két-három napon belül. - Nehéz volt, de el kellett mondania - Nem találkozhatunk többé. Nem vagyok szabad.
- Férjed van? Nekem úgy mondták, özvegy vagy!

Könnyű lett volna hazudni. Nem tudta, miért nem teszi. Kertelni kezdett.

- Mit gondol, miért mondtam, hogy nem vagyok szabad? Ismétlem, lehetetlen, hogy újra találkozzunk. Ugye nem akarja tönkretenni az életemet?
- De látnom kell téged! Legalább még egyszer. Csak egyetlen egyszer még! Ha nem láthatlak, belehalok.
- Ne butáskodjon, kedves. Mondom, hogy lehetetlen. Örökre el kell búcsúznunk.
- De én szeretlek! Hát nem szeretsz?

Mary egy pillanatig habozott. Nem akart kegyetlen lenni, de úgy gondolta, most meg kell mondania az igazat, Halványan elmosolyodott, és megrázta a fejét.
- Nem.
A fiú úgy bámult, mint aki nem érti.
- Akkor miért hozott ide?
- Mert magányos volt és elkeseredett. Adni akartam néhány perc boldogságot.
- Istenem, de kegyetlen! Milyen rettenetesen kegyetlen!
Mary hangja elcsuklott.
- Kérem, ne mondja ezt! Nem akartam kegyetlen lenni. Sajnáltam magát, tele volt a szívem gyöngédséggel.
- Nem kértem a sajnálatát. Miért nem hagyott békén? Fölvitt a mennybe, és most a földre akar taszítani. Nem. Ezt nem teheti velem. Ezt nem!
Mintha a fiú termete is megnőtt volna, miközben szinte hozzávágta a szavakat. Sértettségében volt valami tragikus. Mary már-már a hatása alá került.
- Soha nem gondolta volna, hogy így fogja majd fel.
- Lehet, hogy nagyon ostoba voltam - védekezett -, de nem akartam megbántani.
A fiú szeméből eltűnt a szerelem, hideg, sötét harag áradt belőle. Sápadt arca még jobban elfehéredett, olyan volt, mint egy halotti maszk. Maryt nyugtalanság fogta el. Már tudta, milyen örökséget követett el. A szolgálók hálószobája messze van, ha sikítana, sem hallanák. Őrült volt, de még milyen őrült! Most nem tehet mást, nem szabad elvesztenie a nyugalmát, nem szabad kimutatnia, hogy megijedt.
- Borzasztóan sajnálom - dadogta -, én tényleg nem akartam megbántani az érzéseit, Ha lenne valami, amivel segíthetnék, boldogan megtenném.
A fiú arca elsötétült.
- Micsoda? Pénzt ajánl? Nekem nem kell a maga pénze! Mennyi pénze van itt?
Mary táskája a toalettasztalon hevert. Most elvette, és ahogy belenyúlt, kezébe akadt a revolver. Megrettent. Soha életében nem használt még fegyvert. Nevetséges lett volna elgondolni is, hogy valaha ilyen helyzetbe kerülhet. De

hála istennek, itt van. Drága Edgár! Mégsem olyan vén szamár. Hirtelen átfutott agyán a képtelen ötlet, Edgár nyilván nem arra gondolt, hogy ilyen helyzetbe kerülhet, amikor ráerőltette a fegyvert! Ez még ebben a kínos pillanatban is mulatságos volt, s visszanyerte tőle az önuralmát.

- Két- vagy háromezer lírám van. Ezzel kijuthatna Svájcba. Higgye el, nekem nem hiányzik majd a pénz.

- Persze, hogy nem fog hiányozni. Maga gazdag, nem? Elég gazdag ahhoz, hogy egy kis éjszakai mulatságért kifizessen valakit. Mindig fizet a szeretőinek? Ha pénz kellett volna, gondolja, hogy beértem volna néhány lírával? Elvehettem volna a gyöngyeit, vagy a karkötőjét!

- Ha akarja, odaadom. Nekem nem jelentenek semmit. Ott vannak az öltözőasztalon. Vigye el mindet.

- Micsoda gonosz asszony! Hát annyira aljas, hogy azt hiszi, engem meg lehet vásárolni? Maga ostoba, nem gondolja, hogy ha olyan sokat jelentene nekem a pénz, akkor lepaktáltam volna a nácikkal? Akkor most nem lennék számkivetett! Nem kellene éheznem!

- Édes istenem, miért nem érti már meg?! Én csak kedves akartam lenni magához, és maga most azt gondolja, megsértettem. De ha megsértettem, akkor valamivel jóvá akarom tenni. Ha megbántottam, ha megsértettem volna, kérem, bocsásson meg. Én tényleg csak jót akartam.

- Hazudik! Maga egy semmittevő, hitvány, élveteg nő. Vajon mi jót tett már életében? Izgalmakat keres, kalandot, valami újat, amivel elűzheti az unalmát; törődik is azzal, mennyire megalázza a másikat. De most elszámította magát! Kockázatos dolog idegeneket hozni a házába! Azt hittem magáról, hogy istennő, de kiderült, csak egy szajha. Talán még jót is tennék a világnak, ha most megfojtanám, legalább nem tudna többé senkit tönkretenni. És ugyan ki gyanakodna rám? Ki látott engem bejönni ebbe a házba?

A fiú előre lépett. Mary pánikba esett, Vészjóslóan fenyegetőnek látta. Arca eltorzult a gyűlölettől, szeme sötéten szikrázott. Mary megpróbált úrrá lenni a félelmén. A táska még a kezében volt, előrántotta a revolvert, és a fiúra fogta.

- Ha nem megy innen azonnal, lelövöm! - kiáltott rá.

- Akkor lőjön. Még egy lépést tett.
- Ha egyetlen centivel közelebb jön, lövök.
- Lőjön! Azt hiszi, jelent valamit nekem az élet? Csak megszabadít a kibírhatatlan tehertől. Lőjön hát! Lőjön le, és én mindent megbocsátok! Szeretlek!

Arckifejezése hirtelen megváltozott, A sötét düh eltűnt róla, nagy sötét szeme izgatottan csillogott. Hátravetett fejjel, kitárt karral közeledve mutatta, hova célozzon.

- Majd azt mondod, rabló tört rád, és lelőtted. Lőj már! Lőj gyorsan!

Mary kiejtette kezéből a fegyvert, egy székre roskadt, kezébe temette arcát és sírva fakadt, A fiú egy pillanatig nézte.

- Nem volt bátorságod? Szegénykém. Milyen rettenetesen buta vagy! Nem szabad így játszanod a férfiakkal! Na, gyere!

Átkarolta, és megpróbálta felállítani a székből. Mary nem tudta, mit akar, keservesen zokogott, és a karfába kapaszkodott, A fiú durván a kezére ütött, Mary fájdalmában felkiáltott, ösztönösen eleresztette a karfát, Karl pedig felkapta, az ágyhoz vitte és durván rádobta. Aztán Mary mellé vetette magát, karjába ölelte, össze-vissza csókolta. Mary menekülni próbált, de nem tudott. A fiú erős volt, jóval erősebb, mint amilyennek látszott, s úgy szorította, hogy moccanni sem tudott, Végül nem tiltakozott tovább.

Karl néhány perc múlva felállt. Mary mozdulatlanul, megtörve feküdt. A fiú az ágy mellett állt, s lenézett rá.

- Azt kérted, ne felejtselek el. Én nem gondolok többé rád, te viszont mindig emlékezni fogsz rám.

Mary nem moccant, Rémült szemmel nézte. Karl gúnyosan felnevetett.

- Ne félj, nem foglak bántani.

Mary nem szólt. Nem bírta tovább a fiú kegyetlen tekintetét, behunyta a szemét. Hallotta, amint a sötét szobában motoszkál. Aztán éles dörrenést hallott és zuhanás zaját. Rémült sikollyal ugrott talpra.

- Úristen! Mit csinált?

A fiú ott feküdt a holdfényben, az ablak előtt, Mary térdreesett., és szólongatta.

- Karl! Karl, mit csinált?

Megragadta a kezét, s amikor elengedte, a kar élettelenül csapódott a kőre. Mary megtapintotta az arcát, aztán kezét a szívére tette. Nem vert. Halott volt. Mary a sarkára ereszkedett, és borzadva nézte a holttestet. Az agya tompa volt. Nem tudta, mit tegyen. Forgott vele a világ, attól félt elájul.

Hirtelen felriadt, a folyosóról lépteket hallott, meztelen talpak neszét, aztán csend lett, s ő tudta, valaki az ajtó előtt áll, és hallgatózik. Riadtan meredt az ajtóra. Halk kopogás hallatszott, Mary egész testében remegett, s óriási erőfeszítésébe került, hogy sikoltozni ne kezdjen. Még mindig a kövön guggolt, a holttest mellett, szinte ugyanolyan dermedten, mint a halott. Újra kopogtak. Végre meg tudott szólalni.

- Ki az? Tessék!

- Jól van, signora? - Nina hangja volt, - Mintha valami durranást hallottam volna.

Mary ökölbeszorította a kezét, hogy körme a tenyerébe vájódott, s megpróbált természetes hangon beszélni.

- Biztosan álmodott. Én nem hallottam semmit. Menjen, feküdjön vissza.

- Igenis, signora.

Egy pillanatig csend volt, aztán hallotta a távolodó lépteket, Mintha szemével akarná követni a neszt, Mary a folyosó felé fordította a fejét. Ösztönösen válaszolt, hogy időt nyerjen és összeszedhesse a gondolatait. Nagyot sóhajtott. Valamit azonnal tennie kell. Újra az osztrák fölé hajolt, hogy megnézze. A látványtól összerándult, Aztán felállt, hátulról a holttest karjai alá nyúlt, s megpróbálta kivonszolni a verandaajtón. Nem tudta igazán, mit csinál, csak öntudatlan sürgetést érzett, hogy a holttestet eltávolítsa valahogy a szobából. A test pokolian nehéz volt. Kínjában felnyögött, annyira gyenge volt, mint egy madár. Most mit tegyen... Hirtelen eszébe jutott, őrültség volt Ninát elküldenie. Hogy magyarázza most már meg, hogy azt mondta, semmi baj, miközben egy hulla hevert a szobában? Miért mondta, hogy nem hallott semmit, mikor ott

dördült el a lövés, a között a négy fal közt? Zavarosan örvénylettek fejében a gondolatok; micsoda iszonyú helyzetbe került! Micsoda szégyen! A becsületének vége. Ugyan miféle választ adhatna, ha megkérdeznék, miért lett ez az ember öngyilkos? Nem mondhat mást, csak az igazat, Az pedig iszonyú. És rettenetes, hogy egyedül kell itt lennie, senki nem segíthet, nem adhat tanácsot, hogy most mit tegyen. Zavarodottságában úgy érezte, hívnia kell valakit, Segítség, segítség kell! Rowley! Hirtelen nem tudott másra gondolni. Biztosra vette, hogy eljön, ha kéri. Azt mondta, szereti őt, és bár léha, azért jóravaló ember, s ha mást nem is tesz, legalább tanácsol valamit. De már nagyon késő van. Hogy találhatná ébren az éjszaka közepén? Viszont nem várhat napkeltéig, itt már csak az segít, ha gyorsan történik valami.

,A telefon az éjjeliszekrényen állt. Tudta a számot: Edgár ugyanabban a szállodában lakott, s gyakran felhívta. Tárcsázott, Hosszasan kicsengett, aztán egy álmos olasz hang szólalt meg. Nyilván az éjszakai portás, akit szunyókálásából vert fel. Rowley szobáját kérte. Hallotta a csöngést. Sokáig semmi. Hirtelen megrémült: Rowley talán nincs is ott, hisz akárhová elmehetett még, miután elköszönt tőle, például a kaszinóba, vagy amilyen egy alak, talált magának egy nőt, és most annál tölti az éjszakát. Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor meghallotta az ingerült, álmos hangot.

- Tessék. Mi van?
- Rowley, én vagyok, Mary. Rettenetes baj van.

Érezte ahogy a férfi egy pillanat alatt felébredt. Rowley gúnyolódva szólt:

- Kicsit késő van ahhoz, hogy bajba keveredjen! Mi történt?
- Nem mondhatom el. Komoly. Azt akarom, hogy idejöjjön.
- Most?
- Most, Azonnal. Amilyen gyorsan csak tud. Az isten szerelmére, jöjjön!

A férfi hallotta, hogy elcsuklik a hangja.

- Azonnal jövök. Nyugodjon meg!

Mennyi vigasz volt ebben a két szóban! Mary letette a kagylót. Próbálta kiszámítani, meddig tarthat, míg Rowley odaér. A hotel úgy öt kilométerre volt a villától, az út jórésze hegynek felfelé. Ebben a késői órában nem valószínű,

hogy talál taxit, ha pedig gyalog kell jönnie, az majdnem egy óra. Egy óra múlva már hajnalodik. Nem várhat addig itt ebben a szobában. Rettenetes! Gyorsan levette a köntösét, és felöltözött. Eloltotta a lámpát, nagyon óvatosan, nehogy zajt csapjon kinyitotta az ajtót, kisurrant a folyosóra, kitárta a bejárati ajtót és leosont a hatalmas lépcsősoron a kocsifelhajtóig. A fák árnyékában kellett haladnia az úton, mert a holdfény, mely nemrég még vad elragadtatással töltötte el, most ijesztően világított, de végre a kapuhoz ért. Ott megállt. Rosszul volt, ha arra gondolt, milyen végtelenül sokáig kell várnia. Egyszer csak lépéseket hallott, mire rémülten az árnyékba menekült. Valaki fölfelé jött a meredek lépcsőn, amely a domb tövétől a villáig vezetett; egykor, mielőtt az út elkészült, a villát csak innen lehetett megközelíteni. Bárki jött is fölfelé, nagyon sietős dolga lehetett.

Egy férfialak bontakozott ki a sötétből, s Mary felismerte Rowleyt. Elöntötte a megkönnyebbülés.

- Hála istennek, csakhogy itt van! Hogy ért ide ilyen gyorsan?
- Az éjszakai portás aludt, és kölcsönvettem a biciklijét. Gondoltam, a lépcsőkön hamarabb fölérek.
- Jöjjön!

Rowley az arcába bámult.

- Te jó ég, mi van magával? Szörnyen néz ki.

Mary csak a fejét rázta. Képtelen volt elmondani. Karon ragadta Rowleyt és sietve a ház felé vonszolta.

- Jöjjön amilyen csendben csak tud - suttogta, ahogy beértek. - Ne beszéljen!

A szobájába vezette. Benyitott, Rowley követte. Mary becsukta az ajtót és kulcsra zárta. Egy pillanatig úgy érezte, képtelen felkapcsolni a villanyt, de nem volt mit tenni. Megérintette a kapcsolót. A mennyezeten függő hatalmas csillár fényárba borította a szobát. Rowley megtántorodott, amikor megpillantotta az egyik földig nyíló teraszablak előtt a holttestet.

- Uram isten! - kiáltott fel. Megfordult és Maryre bámult. - Mit jelentsen ez?

- Halott.
- Nagyon úgy néz ki.

Letérdelt, felhúzta a halott egyik szemhéját, aztán mint Mary az imént, a szívére tette a kezét.

- Ez bizony halott. - A revolver még mindig a fiú kezében volt. - Úgy néz ki, szíven lőtte magát,
- Miért, azt hitte, én öltem meg?
- És a személyzet? Értesítette már a csendőrséget?
- Nem - mondta elcsukló hangon az asszony.
- Meg kell tennie. Itt nem maradhat. Tennie kell valamit. - Anélkül, hogy átgondolta volna, mit csinál, kivette a revolvert, a fiú kezéből és szemügyre vette.
- Átkozottul hasonlít arra, amit az autóban mutatott nekem.
- Ez az...

Rowley értetlenül bámult rá. Képtelen volt felfogni mi történt. Hogy is érthette volna? A helyzet valóban felfoghatatlan volt.

- Miért, végzett magával?
- Az isten áldja meg, ne kérdezzen!
- Tudja, hogy kicsoda?
- Nem.

Mary sápadt volt és remegett. Ájulás környékezte.

- Jobb, ha összeszedi magát, Mary. Most nem használ, ha elveszti a fejét. Várjon egy picit, kimegyek az ebédlőbe és hozok magának egy kis konyakot. Merre van?

Elindult az ajtó felé, de Mary kiáltására megállt.

- Ne hagyjon itt! Félek egyedül.
- Akkor jöjjön maga is - felelte kurtán. Átkarolta a vállát, és kivezette a szobából. A gyertyák még égtek az ebédlőben, és Rowley szeme azonnal a vacsora maradványaira siklott: ott volt a két tányér, a két pohár, a borospalack meg a serpenyő, amiben Mary szalonnás rántottát sütött. Rowley az asztalhoz

lépett. Azon a végén, ahol Karl ült, ott hevert a széken a kopott filckalap. Rowley felvette, megnézte, aztán Maryre nézett. Az asszony lesütötte a szemét.
- Nem volt igaz, amikor azt mondtam, hogy nem ismerem.
- Mi tagadás, ez kínosan nyilvánvaló.
- Az istenért, ne beszéljen így, Rowley! Annyira szerencsétlen vagyok.
- Ne haragudjon - mondta Rowley lágyan. - De hát ki ő?
- A hegedűs. Az étteremből. Aki a tányérral odajött hozzánk. Nem emlékszik rá?
- Mintha az arca tényleg ismerős lett volna. Nápolyi halásznak volt öltözve, nem? Ezért nem ismertem fel azonnal. Hogyan csöppent ide?
Mary habozott.
- Találkoztam vele hazafelé. A domboldalon, a teraszon. Megszólított. Oly magányosnak látszott. És végtelenül boldogtalannak...
Rowley a cipőjét bámulta. Zavarban volt. Bárkiről el tudta volna képzelni, csak Maryről nem, hogy olyasmit tesz, ami - ha jól sejtette - itt történt.
- Mary drágám, tudja, hogy a világon mindent megtennék magáért, Segíteni akarok.
- Éhes volt. Adtam neki egy kis ennivalót. Rowley a homlokát ráncolta.
- És miután adott neki valami harapnivalót, ő fogta magát, és a maga revolverével öngyilkos lett. így történt volna?
Mary sírva fakadt.
- Tessék, igyon egy kis bort. A sírást hagyja későbbre.
Mary a fejét rázta.
- Nem kérek, már jól vagyok. Nem fogok sírni. Tudom, mekkora ostobaság volt, de akkor nem látszott annak. Egy kissé elveszthettem a fejem. Tudja, amit az autóban mondtam, épp mielőtt maga kiszállt. Rowley hirtelen megértette, miről beszél.
- Romantikus marhaságnak tartottam az egészet. Elképzelni sem tudtam volna, hogy képes lehet ekkora őrültségre. De miért lett öngyilkos?
- Nem tudom. Én tényleg nem tudom.

Rowley egy pillanatig tűnődött, aztán kezdte összeszedni a tányérokat meg a poharakat egy tálcára.
- Most mit csinál? - kérdezte Mary
- Nem az lenne a legjobb, ha a nyomát is eltüntetnénk annak, hogy maga felhozott ide egy idegen férfit vacsorázni? Merre találom a konyhát?
Azon az ajtón át, aztán le a földszintre. Rowley kivitte a tálcát. Amikor visszajött, Mary az asztalnál ült, arcát a tenyerébe temette.
- Jó, hogy lementem. Égve hagyta az összes lámpát. Nyilván nincs még hozzászokva, hogy eltüntesse a bűnjeleket. A személyzet nem mosta el a vacsoraedényt. Beletettem a tányérokat a többi közé. Reméljük, nem veszik észre. Most pedig értesítenünk kell a csendőrséget.
Mary szinte sikoltotta:
- Rowley!
- Figyeljen, kedvesem. Ne veszítse el a fejét. Átgondoltam a dolgot, és szeretném elmondani, mi a javaslatom. Azt kell mondania, hogy aludt, és felriadt, amikor ez a férfi, aki nyilván betörő, bejött a szobájába. Maga felgyújtotta a lámpát és felkapta a revolvert az éjjeliszekrényről. Dulakodni kezdtek, és a fegyver elsült. Hogy maga lőtt vagy ő, az nem számít. Amikor úgy érezte, sarokba szorítják, s félt, hogy a maga sikoltozása felveri a személyzetet, ezért pánikba esett és öngyilkos lett.
- És ki hisz el egy ilyen mesét? Ez valószerűtlen.
- Mindenesetre jóval valószerűbb, mint az igazság. Ha maga kitart mellette, senki sem bizonyíthatja, hogy nem igaz.
- Nina hallotta a lövést. Idejött az ajtómhoz, és megkérdezte, mi történt. Azt mondtam, semmi. Ha a csendőrség kihallgatja, elmondja nekik. Hogy fogom akkor megmagyarázni? Rögtön kiderül, hogy nem igaz a történetem. Miért mondtam volna neki, hogy semmi baj, miközben egy holttest hevert a szobában? Ez reménytelen.

- Nem tudná rászánni magát, hogy elmondja nekem az igazságot?
- Annyira szégyellem. Mégis, akkor úgy képzeltem, valami nagyon szépet cselekszem.

Nem mondott többet, s Rowley félig-meddig megértve, mi történt, tűnődve méregette. Mary nagyot sóhajtott.

- Jó, küldjünk a csendőrökért, és legyünk végre túl rajta. Tönkre fognak tenni. De azt hiszem, megérdemlem. Nem tudok többé senkinek a szemébe nézni. Az újságok... Edgár... Hát, annak vége. - Aztán meglepő módon így folytatta. - Végül is, nem volt tolvaj. Eleget ártottam a szegény fiúnak, miért mocskolnám még be ezzel is. Mindennek én vagyok az oka, el kell fogadnom, ami rám vár.

Rowley töprengve nézte.

- Igen, igaza van, ez már valóban a vég, és pokoli nagy pletyka lesz belőle. Borzasztó, mi vár magára, drágám; ha kipattan a dolog, már senki senki sem segíthet. Akar kockáztatni? Figyelmeztetem, nagy a rizikó, s ha nem sikerül, még lehetetlenebb helyzetbe kerül.
- Bármilyen kockázatot vállalok.
- Miért ne vinnénk el innen a holttestet? Ki gyaníthatná akkor, hogy magának bármi köze van hozzá?
- Hogyan tudnánk megtenni? Lehetetlen!
- Nem, nem az. Ha segít, ki tudjuk vinni az autóhoz. Ismeri a város körül a hegyeket. Biztos találunk egy helyet, ahol kirakhatjuk, és ahol hónapokig nem találnak rá.
- De lehet, hogy keresni fogják.
- Miért keresnék? Ugyan kit izgat egy névtelen muzsikus? Talán eltűnt, mert, nem tudta kifizetni a lakbért, vagy megszökött valakinek a feleségével.

Nem olasz volt. Osztrák menekült,

- Akkor annál kevésbé. Lefogadhatja, senki sem ugrál majd miatta.
- De ez borzasztó dolog, Rowley. És magával mi lesz? Nem túl nagy kockázat ez magának?

- Itt már csak ez segít, drágám, miattam pedig ne aggódjon! Az igazat megvallva, én kedvelem a kockázatot. Az élet minden izgalmából kiveszem a részem, ha rajtam múlik.

A könnyed szavak lelket öntöttek Marybe. Nem látta már olyan elviselhetetlennek a helyzetét. Egy szikrányi remény volt rá, hogy a terv sikerülhet. De újabb kétség fogta el.

- Mindjárt világos lesz. Amint pirkad, a parasztok kimennek a földekre.

Rowley az órájára pillantott.

- Mikor kel fel a nap? Nem hiszem, hogy öt előtt. Addig még egy egész óránk van. Ha ügyesek vagyunk, akkorra már végzünk.

Mary felsóhajtott.

- Azt teszem, amit mond, Rowley. Teljesen magára bízom magam.
- Akkor gyerünk! És az ég szerelmére, ne hagyja el magát!

Rowley felkapta a kalapot és visszamentek a szobába, ahol a halott feküdt.

- Fogja meg a lábát - utasította. - Én majd a hónaljánál emelem.

Fölemelték, kivitték a hallba, aztán ki a bejárati ajtón. Nehéz volt levinni a lépcsőn, Rowleynak hátrafelé kellett haladnia. Amikor leértek, letették. Súlyos volt, mint az ólom.

- Fel tud ide jönni a kocsijával? - kérdezte Rowley.
- Igen, de itt nem tudok megfordulni. Tolatni kell... - felelte bizonytalanul.
- Bízza rám!

Mary lement a keskeny úton, és felhozta az autót. Rowley közben visszament a villába. A márványpadlón vérfolt volt, szerencsére nem nagy; az idegen mellbelőtte magát, és a seb befelé vérzett.

Bement a fürdőszobába, levett egy törölközőt és megvizezte. Feltörölte a vért. A padló sötétvörös márvány volt, s Rowley úgy gondolta, a takarítónő felületes ránézésre nem vesz majd észre semmit. Fogta a véres, vizes törölközőt és kiment, Mary a kocsinál várta. Nem kérdezte, mi tartott ilyen soká.

Rowley kinyitotta a hátsó ajtót, s a hóna alatt megmarkolta a testet. Erőlködve felemelte, és mikor Mary látta, milyen nehezen boldogul, megemelte a lábánál. Egyikük sem szólt, Lefektették a holttestet az ülés elé, Rowley a mellkasa köré

tekerte a vizes törölközőt, hogy a rázkódáskor ne vérezze össze a kocsi alját. A kopott kalapot az arcára borította. Beült a volánhoz, kitolatott a kapuig. Itt kényelmesen megfordulhatott.

- Vezessek én?
- Igen. A hegy lábánál forduljon jobbra.
- Amint lehet, térjünk le a főútról!

Hét-nyolc kilométernyire van egy út, a dombtetőn álló faluba vezet. Úgy emlékszem, a domb egyik oldala erdős.

Amikor a főútra értek, Rowley gyorsított.

- Borzasztó gyorsan hajt - szólalt meg Mary.
- Nem sok vesztegetni való időnk van, édesem - felelte Rowley fanyarul.
- Annyira félek...
- Ezzel őrülten sokat segít.

A férfi hangja éles volt, Mary elhallgatott, A hold lement, s nagyon sötét lett, Nem látta a sebességmérőt, de úgy érezte, Rowley legalább százzal hajt, Összekulcsolt kézzel ült mellette. Tudta, rettenetes dolgot művelnek, nagyon veszélyeset, mégis, ez volt az egyetlen esély. A szíve vadul vert, a mellkasa szorított. Egyfolytában ezt ismételgette:

- Milyen őrült voltam!
- Már biztos mentünk hét kilométert. Ugye nem hagytuk el a keresztutat?
- Nem, de nemsokára odaérünk. Lassítson egy kicsit.

Mary idegesen kémlelte a kis utat, amely kanyarogva a dombtetőn épült városkába vitt. Járt már itt kétszer-háromszor, messziről csábította a látvány, mert pontosan olyan volt, mint egy régi firenzei festmény hátterében a hegyi városka: a festő a bibliai jelenetet toszkán szülőföldje gyönyörű tájába helyezte.

- Ott van! - kiáltott hirtelen.

Rowley addigra már éppen túlment rajta, rátaposott a fékre, visszatolatott és bekanyarodott. Lassan vették az emelkedőt, két oldalt a sötét vidéket fürkészve. Mary hirtelen megérintette Rowley karját és balra mutatott, Megálltak. A domboldalt borító csalitos a sötétben akácosnak látszott, a földet sűrűn benőtte az aljnövényzet. Rowley lekapcsolta a reflektort,

- Kiszállok és körülnézek. Jó helynek látszik.

Kilépett a kocsiból és eltűnt a bozótosban. A halálos csendben félelmetes zajjal ropogott a lába alatt a sűrű bozót, Két-három perc múlva visszatért.

- Azt hiszem, itt jó lesz. - Suttogva beszélt, pedig nem lehetett, senki a közelben.

- Segítsen kivenni. Aztán ha bírom, egyedül viszem tovább. Maga nem tudna ide bejönni, csak összevissza karcolódna.

- Nem számít.

- Nem magát féltem - felelte Rowley nyersen. - Hogyan magyarázná meg a személyzetnek a szakadozott harisnyát, meg a cipőjén a sarat? Azt hiszem, egyedül is elboldogulok.

Mary kiszállt az autóból, és kinyitották a hátsó ajtót. Már éppen emelték volna ki a holttestet, amikor fény villant föntről az útról. Egy autó jött lefelé a dombról.

- Úristen, rajtakapnak! - kiáltotta. - Meneküljön Rowley, magának ebből ki kell maradnia.

- Ne mondjon ilyen marhaságot!

- Nem engedhetem, hogy bajba kerüljön miattam! - erősködött Mary kétségbeesetten.

- Ne legyen már ilyen ostoba! Nem lesz semmi baj, ha nem veszti el a fejét, Majd átverjük őket.

- Nem, Rowley, az isten áldja meg! Én nem bírom tovább!

- Hagyja már abba! Nyugodtnak kell lennie. Szálljon be a hátsó ülésre.

- De hát *az* ott van!

- Maradjon csendben!

Rowley betuszkolta az asszonyt és beült mellé. A közeledő autó lámpája eltűnt az útkanyarban, de tudták, a következő kanyar után teljesen szembevilágít majd.

- Bújjon hozzám. Azt kell higgyék, hogy szerelmesek vagyunk, akik kijöttek erre az elhagyatott helyre egy kis etyepetyére. Maradjon csendben. És ne moccanjon.

Az autó közeledett. Egy-két percen belül ott lesz mellettük, és az út olyan keskeny, hogy le kell majd lassítania, hogy óvatosan elférjen mellettük. Majdnem súrolni fogja őket.
Rowley átfogta Maryt és szorosan magához húzta. A lábuk alatt ott hevert a halott.
- Meg fogom csókolni. Csókoljon vissza, de úgy, mint aki se lát, se hall!
Az autó egészen közel volt már, és mintha csak tántorogna, cikkcakkban jobbra-balra tekergett. Aztán meghallották az utasait is, énekeltek, ahogy a torkukon kifért.
- A teremtésit, azt hiszem, részegek. Remélem, látják, hogy itt vagyunk. Jézusom, micsoda pech lenne, ha most belénk jönnének. Gyerünk, csókoljon meg!
Mary ajka Rowley szájára tapadt, látszólag olyan önfeledten csókolóztak, mint akik észre se veszik a közeledő autót, Az pedig tele volt, és az utasok úgy ordítoztak, hogy a halottat is felverték volna. Talán lakodalom volt fönn a faluban, és ott mulathattak idáig; most a sok italtól még rózsásabb hangulatban valószínűleg hazafelé tartanak valamelyik másik faluba. Az út közepén hajtottak, és ők úgy érezték, elkerülhetetlenül beléjük rohannak. Nem volt mit tenni. Hirtelen felordított valaki. A reflektor fénye a parkoló autóra eset. Aztán hatalmas fékcsikorgás, és a jármű lelassított. Talán a felismerés, mekkora veszélyben voltak, kijózanította kissé a vezetőt, s most csigalassúsággal hajtott. Egyikük ekkor észrevette, hogy a sötét autóban ülnek, erre mindenki odabámult, s mikor látták, hogy egy egymásba gabalyodott párocska ölelkezik benn szenvedélyesen, kitört a röhögés; az egyik férfi vaskos megjegyzést kiabált át, a többiek durván cuppogattak hozzá. Rowley szorosan ölelte az asszonyt, a jelenet úgy hatott, mintha az eksztatikus szenvedélytől megszűnt volna körülöttük a világ. Ekkor valamelyik éles elmének jobb ötlete támadt, s borízű baritonján rázendített Verdi Rigolettójából az áriára: „Az asszony ingatag, úgy hajlik, mint a nád...", mire a többiek, akik nyilván nem tudták a szövegét, bömbölve dúdolták a dallamot, Végtelen lassan haladtak el mellettük, a két autó közt alig volt öt centiméter.

Fogja át a nyakamat - súgta Rowley, amikor egy vonalban voltak, és száját még mindig Mary ajkára szorítva, egyik kezével kiintett a részegeknek.
*Bravó! Bravó! Buon divertimento!** - ordították, s ahogy elhaladtak, újra rázendítettek: „Az asszony ingatag..." Imbolygott tovább az autójuk, teli torokból fújták, óbégatásuk még akkor is hallatszott, amikor eltűntek a távolban.
Rowley elengedte Maryt, s az asszony kimerülten hanyatlott hátra.
- Nagy szerencsénk, hogy az itteniek kedvelik a szerelmeseket - mondta a férfi. - Nos, ideje, hogy munkához lássunk.
- Nem veszélyes? Ha megtalálnák épp itt...
- Ha ennek az útnak akármelyik szakaszán találnak rá, gyanússá válik, hogy itt időztünk. De lehet, hogy jó utat megtehetnénk, míg ilyen jó helyet találunk, nekünk viszont most nincs időnk bebarangolni a vidéket. Részegek voltak. Ilyen Fiatot százával látni errefelé, miért kellene, hogy közünk legyen hozzá? Különben is nyilvánvaló, hogy öngyilkos lett, Na szálljon már ki.
Nem biztos, hogy lábra tudok állni.
- Hát pedig segítenie kell kiszedni innen! Utána majd elüldögélhet.
Rowley kiszállt, az asszonyt is maga után húzta. Mary a kocsilépcsőre huppant, és hisztérikus sírásban tört ki. Rowley hirtelen meglendítette a karját, s pofon ütötte; Mary úgy megijedt, hogy azonnal talpraállt, és abban a pillanatban abbahagyta a sírást, Még csak fel se szisszent.
- Na most már segítsen!
Szó nélkül hozzáláttak, és kiemelték a holttestet. Rowley egyik karját a holttest háta mögé csúsztatta.

* *Jó szórakozást!*

- Most emelje a lábát a másik karomra. Nehéz, mint az ólom. Próbálja meg elhúzni azokat az ágakat, hogy ne törjem le őket, amikor leviszem.

Mary úgy tett, ahogy mondta, Rowley pedig lassú léptekkel eltűnt a bozótosban. Az asszony rémületében úgy hallotta, olyan zajjal csörtet, hogy mérföldekre elhallatszik. Végtelenül hosszú ideig maradt el. Nagy sokára végre meglátta, egészen lentről jött, az úton.

- Gondoltam, jobb, ha nem ugyanott jövök vissza, ahol bementem.

Rendben van? - kérdezte Mary izgatottan.

- Azt hiszem, igen. Te jó ég, de kivagyok!. Jól jönne most egy ital. - Az asszonyra nézett, s pillantásában nevetés villant. - No, most akár már sírhat is, ha akar.

Mary nem válaszolt. Beszálltak az autóba. Rowley tovább hajtott.

- Hová megy?
- Itt nem tudok megfordulni. Jobb is, ha továbbmegyek, legalább nem marad nyoma, hogy valaki megállt itt, aztán visszafordult.
- Nem tudja, van följebb olyan út, ami visszavisz a a főútra?
- Nincs, ebben biztos vagyok. Ez az út csak a faluig vezet.
- Jól van. Akkor egy kicsit tovább megyünk, valahol majd megfordulok.

Csendben haladtak tovább.

- A törölköző még itt van a kocsiban.
- Majd elviszem. Valahol kihajítom.
- De rajta van Leonardék monogramja.
- Emiatt ne aggódjon. Majd elrendezem. Ha nincs más, egy kő köré kötöm, és bedobom az Arnóba hazafelé.

Újabb néhány kilométert tettek meg, végre olyan helyre értek, ahol az út mellett volt egy kis sima terület, és Rowley úgy döntött, itt megfordul.

- Úristen! - kiáltott fel. - A revolver!
- Mi?
- A szobámban maradt!

- Egészen mostanáig nem jutott eszembe. Ha megtalálják a holttestet, és nincs ott a revolver, amivel meglőtte magát, gyanús lesz. Ott kellett volna hagynunk mellette.
- Most mit tegyünk?
- Semmit. Bízzuk a szerencsére. Eddig kitartott mellettünk. Ha a holttestet megtalálják a fegyver nélkül, azt gondolhatják, hogy egy siheder véletlenül belebotlott, elemelte a revolvert, és nem szólt róla egy kukkot se senkinek.

Olyan sebesen hajtottak, mint idejövet. Rowley időnként aggódva az eget kémlelte. Még nem szállt fel az éj, de a sötétség már ritkult, jóval világosabb volt, mint amikor elindultak. Nem volt még hajnal, de érezték, hamarosan feljön a nap. Az olasz parasztok korán indulnak a földekre, s Rowley vissza akarta vinni Maryt a villába, mielőtt az emberek felkelnek. Végre elértek a dombhoz, amelyen a villa állt, s Rowley megállt. Pirkadni kezdett.

- Jobb, ha innen már egyedül hajt fel. Én itt hagytam lent a biciklimet.

Látta az asszony arcán a halvány mosolyt. Látta, mondani próbál valamit, Megveregette a vállát.

- Minden rendben. Ne fáradjon. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most bevesz egy-két altatót. Nincs értelme éberen rágódni. Sokkal jobban lesz, ha kialussza magát.
- Úgy érzem, soha többé nem tudnék jól aludni.
- Tudom. Azért mondtam, hogy vegyen be valamit, amitől alszik. Holnap valamikor majd benézek magához.
- Egész nap itthon leszek.
- Azt hittem, Atkinsonékkal ebédel. Megkértek, jöjjek magáért.
- Majd telefonálok, és azt mondom, nem érzem jól magam.
- Nem. Ezt most nem szabad! El kell mennie, és tegyen úgy, mint akinek semmi gondja a világon. A józan ész ezt súgja. Ha netán a gyanú leghalványabb árnyéka is magára esne, nem szabad, hogy a viselkedésében bárki bűntudatot véljen felfedezni. Érti már?
- Igen.

Mary a volán mögé ült, megvárta, míg Rowley előszedi a biciklit onnan, ahová eldugta, felül és elkarikázik. Aztán felhajtott a dombon. Az autót a garázsban hagyta, lent, a kapu mellett, és felment a villához. Nesztelenül belopakodott. Felment a szobájába, de az ajtónál tétován megállt. Viszolygott most bemenni oda, és egy pillanatra babonás félelem fogta el, hogy amint benyit, ott áll majd előtte Kari, vásott fekete kabátjában. A megrázkódtatástól félig eszméletlen volt, de nem hagyhatta el magát, összeszedte erejét és remegő kézzel lenyomta a kilincset. Gyorsan felkapcsolta a villanyt, s megkönnyebbülten sóhajtott, amikor látta, hogy a szoba üres. Pontosan olyan volt, mint máskor. Az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. Még nem volt öt. Mennyi rettenetes dolog történt ez alatt a rövid idő alatt! A világon mindent megadott volna, ha visszafordíthatta volna az időt, s ismét az a gondtalan asszony lehetett volna, aki pár órája volt. Könnyek gördültek végig az arcán. Rettenetesen fáradt volt, az agya lüktetett, és zavaros áradatban törtek rá az emlékek, mintha a szörnyű éjszaka minden eseménye egyszerre pergett volna le előtte. Lassan levetkőzött. Nem akart belefeküdni abba az ágyba, de nem volt más választása. Még néhány napig a villában kell maradnia, Rowley majd megmondja, mikor hagyhatja el biztonságban; ha bejelenti az eljegyzését Edgárral, természetes lesz, hogy a tervezettnél néhány héttel hamarabb utazik el Firenzéből. Nem emlékezett rá, mondta-e Edgár, mikor indul Indiába. És ha már ott lesz, biztonságban, elfelejtheti ezt a szörnyűséget.

Már készült lefeküdni, amikor eszébe jutott, hogy Rowley a vacsora maradványait a konyhába vitte. Ez akkor ugyan megnyugtatta őt, de most aggódni kezdett, úgy érezte, meg kell néznie, rendben van-e minden. Magára kapta köntösét, átment az ebédlőbe, onnan pedig le a konyhába. Ha a személyzet véletlenül meghallaná, mondhatná, hogy felébredt az éhségtől, s lejött, hogy keressen valami ennivalót. A ház félelmetesen üres volt, s benne a konyha olyan, mint egy sötét barlang. Megtalálta az asztalon a szalonnát, visszatette a kamrába. A tojáshéjat a mosogató alatti vödörbe dobta, elmosta a két poharat meg a tányérokat, amiből Karllal ettek, s visszatette őket a helyükre. A serpenyőt visszaakasztotta a szögre. Semmi sem kelthetett már gyanút,

visszaosont hát a szobájába. Bevett egy altatót, eloltotta a lámpát. Remélte, a tabletta hamar hatni kezd, de iszonyúan kimerült volt, s miközben azt mondogatta magában, hogy ha nem alszik el gyorsan, akkor beleőrül és már el is aludt.

Mary kinyitotta a szemét: Nina az ágya mellett állt.

- Mit akar? - kérdezte álmosan.
- Nagyon későn van, asszonyom. Egy órakor a Villa Bolognesében kell lennie, és már delet harangoznak.

Mary hirtelen magához tért, és szívébe nyilallt a szorongás. Éberen fürkészte a lányt. Nina, mint mindig, most is derűsen mosolygott. Gyorsan összeszedte magát.

- Miután az éjjel fölébresztett, nem tudtam újra elaludni. Bevettem két altatót, nem akartam egész éjjel virrasztani.
- Bocsásson meg, signora. Tudja, zajt hallottam és gondoltam, jobb ha megnézem, történt-e valami.
- Milyen zajt?
- Hát mintha lövés lett volna. És eszembe jutott a revolver, amit az úrtól kapott, és megijedtem.
- Biztos egy autó volt, lenn az úton. Éjjel minden zaj élesebben hallatszik. Készítsen egy csésze kávét, aztán megfürdöm. Sietnem kell.

Ahogy Nina kilépett, felpattant az ágyból, és egyenesen a szekrénykéhez ment, amelynek a fiókjába rejtette a revolvert, Egy pillanatig attól reszketett, míg ő aludt, Nina megtalálta és elvette. Ciro, a férje, rögtön meglátta volna, hogy az egyik töltényt kilőtték. De nem vitte el senki, ott volt a helyén. Míg a kávéra várt, gondolkodni kezdett. Rögtön megértette, miért ragaszkodott Rowley hozzá, hogy elmenjen az ebédre. Semmi természetellenest nem szabad találniuk a viselkedésében; borzasztóan kell vigyáznia, nemcsak Rowley, hanem a maga érdekében is. Kifejezhetetlen hálával gondolt rá. Hogy megőrizte a hidegvérét, mindenre gondja volt... Ki hitte volna, hogy ez á léha semmittevő ilyen bátor és határozott legyen! Mi történt volna, ha a

legveszélyesebb pillanatban, amikor felbukkantak a részeg olasz autósok, Rowley nem olyan talpraesett? Nagyot sóhajtott. Lehet, Rowley nem hasznos tagja a társadalomnak, de hogy nagyszerű barát, azt senki sem tagadhatja.

Miután megivott egy csésze kávét, megfürdött, s a toalettasztalhoz ült, újra a régi Mary volt. Csodálkozva látta, hogy mindazok után, amiken keresztülment, a külseje mit sem változott. A rémület, a könnyek nem hagytak nyomot az arcán. Élénk volt és vonzó. Mézszínű bőrén nem látszott a kimerültség, haja fénylett, a szeme csillogott. Izgalom bujkált benne, s szinte várta az ebédet, ahol jókedvűnek, gondtalannak és vidámnak kell mutatkoznia, hogy ismerősei azt mondják végül: Mary ma csodálatos formában volt. El is felejtette megkérdezni Rowleytól, ő vajon elfogadta-e a meghívást; remélte, ott lesz, és bátorítja majd.

Végül elkészült. Egy utolsó pillantást vetett a tükörbe. Nina gyönyörködve nézte.

- Signora ma szebb, mint valaha.

Nem szabad ennyire hízelegnie, Nina.

- De ez az igazság. Jót tett, hogy így kialudta magát. Olyan, mint egy fiatal lány.

A középkorú amerikai Atkinson házaspár hatalmas fényűző villája valamikor a Medicieké volt, s húsz éve gyűjtögették hozzá a bútorokat, képeket és szobrokat, amellyel Firenze egyik leghíresebb látványosságává tették. Vendégszerető emberek lévén hatalmas fogadásokat adtak. Amikor Maryt bevezették a reneszánsz szekrénykékkel, meg a Desiderio da Settignano- és Sansovino-Madonnákkal, Perugino és Filippino Lippi képekkel ékes fogadó-szobába, már minden vendég ott volt. Két libériás inas járkált fel s alá, az egyik egy tálcán koktélokat, a másik harapnivalókat kínált. A nők csinos, Párizsban vásárolt nyári ruhákat viseltek, a férfiak könnyű, világos öltönyt. A hatalmas erkélyajtók szabályos barokk kertre tárultak: benne formára nyesett buxusok, szimmetrikusan elhelyezett pompás, virágokkal teli kővázák és patinás barokk szobrok. A meleg június eleji nap derűje mindenkit vidámmá tett. Az embernek az volt az érzése, itt senkinek semmi gondja, mindenki gazdag, mindenkire csak

a szórakozás vár. Lehetetlenség volt arra gondolni, hogy léteznek a világon olyanok is, akiknek nincs mit enniük. Ilyen napon az ember boldog, hogy él.

A szobába lépve Mary azonnal megérezte a feléje áramló nyájas és vidám hangulatot, de éppen ez, ez a gondtalan öröm úgy csapta meg, mint a Firenze hűvös, árnyékos, szűk sikátoraiban sétálót a napsütötte tér rekkenő hősége, s kegyetlen, éles félelem nyilallott belé. Az a szegény fiú most ott fekszik golyóval a szívében, a felhőtlen ég alatt az Arno partján, a domboldalon! A terem végében hirtelen megpillantotta Rowleyt, tekintetük egybekapcsolódott, s eszébe jutott, mit tanácsolt neki. Rowley feléje indult. Vendéglátója, a jóvágású, őszülő, virulens és kissé testes Harold Atkinson, akinek volt szeme a csinos nőkre, szívesen udvarolt Marynek a maga nehézkes, öreguras módján. Most is a szükségesnél kissé hosszabban szorongatta a kezét. Rowley hozzájuk lépett.

Épp mondtam ennek a lánynak, hogy olyan szép, mint egy festmény - fordult Atkinson Rowleyhoz.

- Csak az idejét pocsékolja, öregem - felelte lustán elnyújtott hangon Rowley, s rávillantotta megnyerő mosolyát. - Olyan, mintha a New-York-i szabadságszobornak bókolna.
- Szóval, ha jól értem, kikosarazta magát?
- Ki bizony.
- Nem hibáztatom érte.
- Tudja, Mr. Atkinson, én nem a fiúkat szeretem - mondta Mary nevető szemmel. - Úgy tapasztaltam, ötven alattiakkal nem érdemes kezdeni.
- Egyszer össze kell majd jönnünk, hogy tüzetesen megbeszéljük ezt a kérdést. Azt hiszem, sok közös vonásunk van - tréfálkozott Atkinson. Arrébb lépett, hogy egy most érkezett vendéget üdvözöljön.
- Nagyszerűen csinálja! - jegyezte meg Rowley halkan. A szeméből sugárzó elismerés bátorította Maryt, mégis ijedt, elgyötört tekintettel nézett rá.
- Tartson ki. Gondolja, hogy színésznő és szerepet játszik.
- Mindig mondtam, hogy nincs színészi tehetségem - felelte, most már azért mosolyogva.
- Minden nő tud színészkedni - vigyorgott rá Rowley.

Hát ezt tette Mary is az egész ebéd alatt. Jobbján házigazdája ült, s láthatóan mulattatta és hízelgett neki, hogy Mary egyfolytában tréfásan flörtöl vele, míg másik szomszédjával, aki nagy szakértője volt az olasz festészetnek, a sienai festőiskoláról beszélgetett. A firenzei társaság nem volt nagy, az itt lévők közül sokan a tegnapi vacsorán is részt vettek. Atkinson jobbján tegnapi vendéglátójuk, San Fernando hercegné ült. És ebből olyan kínos helyzet adódott, hogy Mary csaknem elvesztette a lélekjelenlétét. Az idős hölgy áthajolt hozzá az asztalon.

- Éppen a tegnapi vacsoráról meséltem - mondta, majd Atkinsonhoz fordult. - Meghívtam őket Peppinóhoz, hogy hallhassanak egy énekest, akinek csodálatos a hangja, és erre mit gondol, mi történt? Az énekes nem volt ott!

- Én már hallottam őt - szólt közbe Atkinson, - Mrs Atkinson azt akarja, fizessem a taníttatását. Úgy véli, az operában a helye.

- Helyette egy borzasztó hegedűs játszott. Beszéltem Peppinóval. Azt mondja, német menekült, és megesett a szíve rajta. De még egyszer nem fogadja föl. Ugye emlékszik rá, Mary? Lehetetlen egy alak volt.

- Valóban nem játszott valami jól. Szerette volna tudni, vajon mások is olyan természetellenesnek hallották-e a hangját, mint ő.

- Hát, finoman fogalmazva! - felelte a hercegné. - Ha én így hegedülnék, öngyilkos lennék.

Mary úgy érezte, mondania kell valamit. Kissé megvonta a vállát.

- Bizonyosan nagyon nehéz lehet az ilyen embereknek értelmes munkát találni.

- Bizony, komisz dolog ez - szólalt meg Atkinson. - Fiatal a fickó, ugye?

- Szinte még siheder - vette át a szót a hercegné. - De érdekes feje volt, nem? - fordult Maryhez.

- Nem nagyon figyeltem meg. Gondolom, azokat a lehetetlen jelmezeket kell viselniük, ha fellépnek.

- Nem tudtam, hogy menekült. Tudja, most már sajnálom. Talán Peppino azért mondta, hogy kirakja, mert akkora cirkuszt csaptam. Szeretném tudni, hol

lehet, esetleg adhatnék neki két-háromszáz lírát, hogy kihúzza, amíg talál valami munkát,

És egyre csak erről folyt a szó. Mary kétségbeesett pillantást vetett Rowleyra, de ő az asztal másik végén ült, nem figyelt rájuk. Egyedül kellett boldogulnia. Hála istennek végre másra terelődött a szó. Maryt megviselte a beszélgetés. Továbbra is elejtett egy-egy mondatot, nevetgélt asztalszomszédja viccein, erőltetett érdeklődéssel úgy tett, mintha jól érezné magát, miközben elgyötört agyában - olyan élesen, mintha csak nézőtéren ülne - leperegtek előtte az éjszaka eseményei. Hálás volt, amikor végre otthagyhatta a társaságot.

- Nagyon köszönöm, igazán remek party volt. Nem is tudom, mikor éreztem magam utoljára ilyen jól.

A fehér hajú, kedves, éles szemű és száraz humorú Mrs. Atkinson kezet nyújtott.

- Köszönöm, drágám. Maga olyan gyönyörű, hogy ha megjelenik valahol, az csak sikeres party lehet. És Haroldnak is rendkívüli élményt, jelentett, Borzasztóan szeret udvarolni.
- Végtelenül kedves volt hozzám.
- Nem is lehetne más. Igaz-e, hogy nemsokára elveszítjük a társaságát?

Mrs. Atkinson hangjából kisejlett, Edgárra gondol. Talán a hercegné mondott el neki valamit.

- Ki tudja? - válaszolt mosolyogva.
- Remélem, igaz, amit hallottam. Tudja, azt hiszem, jó emberismerő vagyok. És maga nemcsak gyönyörű, hanem jó, kedves és természetes is. Szeretném, ha nagyon boldog lenne.

Mary szemét elfutotta a könny. Halványan rámosolygott a kedves hölgyre és gyorsan távozott.

Amikor hazaért, távirat várta. Nemrég érkezhetett.

„Holnap repülök vissza. Edgár."

7

A teraszos kertben volt egy zug, amelyet Mary különösen szeretett, Keskeny gyepsáv, olyan, mint egy ciprussövénnyel körülvett kis tekepálya; s a végében a ciprusfák boltívet alkottak, hogy kilátás nyíljon - ezúttal nem Firenzére, hanem egy olajfákkal borított domboldalra, amelynek a tetején falucska állt: régi, cseréptetős apró házakkal, templomtoronnyal. Ebben a hűs és elhagyatott zugban feküdt Mary a nyugágyon, s csupán csak békére vágyott. Nagy megkönnyebbülés volt végre tettetés nélkül egyedül lenni. Átadhatta magát aggodalmának. Egy idő múlva, amikor Nina egy csésze teát hozott, Mary szólt neki, hogy Rowleyt várja.

- Amikor megjön, hozzon ki whiskyt, szódát meg jeget.
- Igenis, signora.

Nina fiatal volt, imádta a pletykát, és alig várta már, hogy megoszthassa valakivel, amit hallott. Agata, a szakácsnő hozta a hírt a közeli faluból, ahol lakott. Az egyik rokona kiadta a szobáját egy menekültnek; sok van mostanában belőlük; és ez a férfi eltűnt, nem fizette ki sem a szállást sem az ellátást, pedig a rokonai szegények, nekik minden fillér számít. Az illetőnek semmije sem volt, csak az a ruha, amiben érkezett, így az otthagyott kacatjai talán öt lírát sem érnek. Három hétig nem kérték a pénzt, mert olyan szimpatikus volt, és sajnálták, de csúnyán rászedte őket, hogy így meglépett; jó lecke volt, példa rá, hogy jár az ember, ha jót tesz valakivel.

- Mikor tűnt el?
- Tegnap este elment Peppinóhoz hegedülni - de hát a signora is ott vacsorázott az este! - és azt mondta, ha hazajön, megadja Assuntának a tartozását. De az ugyan nem. jött vissza! Assunta lement Peppinóhoz, és ott azt mondták, nem tudnak róla semmit. Nem voltak vele megelégedve, azzal küldték el, hogy ne jöjjön többet. Pedig valami pénze már volt. Tudja, megkapta a részét, meg egy hölgy egy százlírást adott neki, és...

Mary közbevágott. Nem akarta tovább hallgatni.

- Tudja meg Agatától, mennyivel tartozik a rokonainak. Én... én nem szeretek arra gondolni, hogy azért szenvedjen valaki, mert jót tett valakivel. Adok nekik valamennyit.

- Jaj, signora, az nagy segítség lenne! Tudja, mindkét fiuk a katonaságnál szolgál, nem keresnek semmit, ebből kell megélniük. Etették is, és manapság nagyon drága az élelem. Nekünk szegényeknek kell megszenvedni azért, hogy Olaszország nagy legyen.

- Jól van. Most már menjen!

Ez ma már a második alkalom, hogy Karlról kell hallania! Maryt rémület fogta el. Mintha a szerencsétlen fiatalember, aki míg élt, senkit sem izgatott, most holtában rejtélyes módon mindenki figyelmét magára vonta volna. Emlékezett a hercegné megjegyzésére. Azt mondta, ő az oka, hogy elveszítette az állását, ezért akar tenni érte valamit. Márpedig amit a hercegnő mond, az úgy lesz; utána fog járni, amilyen csökönyös, s ha nem találja, minden követ megmozgat, hogy megtudja, mi lett vele.

El kell mennem innen. Rettegek...

Csak Rowley jönne már! Ő az egyetlen menekvés. Edgár távirata a táskájában volt, most elővette és újra elolvasta. Ezzel megmenekülhet. Elszánt töprengésbe kezdett,

Aztán hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja.

- Mary!

Rowley volt, Felbukkant a füves tisztáson, és zsebretett kézzel, lustán baktatott felé; nem volt a járásában semmi elegancia, csak az a lezser könnyedség, amit a maga fajta rosszhírű fráterben sokan egyáltalán nem néznének jószemmel, de amitől Mary most furcsán biztonságban érezte magát. Rowley rendíthetetlen nyugalmat sugárzott,

- Nina mondta, hogy itt találom. Meg hogy hoz valamit inni, ami most nagyon jól jönne. Mondhatom, kimelegszik az ember, mire ide felér. - Mary arcát fürkészte. - Mi baj van? Nem látszik túl boldognak.

- Várjon, míg Nina ideér az itallal. Rowley leült, cigarettára gyújtott. Amikor

Nina megjelent, évődni kezdett vele.
- Nos, Nina, mi van azzal, amit a Duce mondott, hogy minden olasz nőnek kötelessége gyermeket szülni a Hazának? Nem látom, hogy buzgón teljesítené a kötelességét!
- Mamma mia! Elég magunkat is eltartani manapság. Hogy etessek még féltucat kölyköt?
Ahogy Nina elment, Rowley hangja komollyá vált:
- Mi baj van?
- Mary elmondta, mi történt az ebédnél, amikor a hercegné Karlról beszélt, és azt is, amit Ninától hallott, Rowley figyelmesen hallgatta.
- De drágám, nincs ebben semmi, amitől pánikba kellene esnie. Beijedt, ez a maga baja. A fickó azt gondolta, végre munkát talált, erre kirúgták. Tartozott egy csomó pénzzel a szállásért, Megígérte, hogy kifizeti a szállásadónőnek a tartozását, de nem kapott elég pénzt. És mi van, ha megtalálják? Semmi. Elég oka volt rá, hogy végezzen magával.
Rowley tényleg megnyugtató tudott lenni. Mary elmosolyodott és felsóhajtott.
- Azt hiszem, igaza van. Beijedtem. Mihez is kezdenék maga nélkül!
- Fogalmam sincs - nevetett Rowley.
- Mondja, ha a múlt éjjel elkaptak volna, mi lett volna velünk?
- Hát a nyakunkra került volna a hurok, szivecském.
Marynek elakadt a lélegzete.
- Ezzel azt akarja mondani, hogy - börtönbe csuktak volna?
Rowley szemében csúfondáros mosoly bujkált.
- Hát, tudja, jó darabig eltartott volna, amíg kimagyarázzuk magunkat. Két angol, amint egy hullával kóborol a vidéken. Nemigen tudnám, mivel bizonyíthattuk volna, hogy öngyilkos lett. Nyilván csakis maga vagy én ölhettem meg.
- Maga ugyan miért tette volna?
- Egy zsaru agyában tucatnyi magyarázat akad az ilyesmire. Együtt mentünk el Peppinótól. Az emberek azt híresztelik, nem vagyok valami megbízható, ha

nőkről van szó. Maga pedig a szebbik nem legtökéletesebb példánya. Hogy bizonyíthatnánk, hogy nem történt köztünk semmi? Lehet, hogy ott találtam őt a maga szobájában, és féltékenységből megöltem; lehet, hogy ő talált, minket kompromittáló helyzetben, és megöltem, hogy a maga hírnevét védjem. Csinálnak az emberek ilyen marhaságokat.
- Rettenetesen nagy kockázatot vállalt!
- Ugyan!
- Az éjjel annyira zaklatott voltam, hogy meg sem köszöntem magának. Ez megbocsáthatatlan. Tényleg hálás vagyok magának, Rowley. Mindent magának köszönhetek. Ha maga nincs velem, azt hiszem, öngyilkos lettem volna. Nem is tudom, mivel érdemeltem ki, hogy ennyit tegyen értem.

Rowley egy pillanatig tűnődve nézte, aztán nagylelkűen, könnyedén elmosolyodott.
- Drágám, ezt bármelyik haveromért megtettem volna. Abban sem vagyok biztos, hogy nem tettem volna meg akár egy vadidegennek is. Tudja, szeretek kockáztatni. Nem vagyok kimondottan mintapolgár, és különben is, rettenetesen izgalmas volt. Egyszer Montéban ezer fontot tettem egy lapra, izgalmas volt az is, de ehhez képest semmiség. Jut eszembe, hol az a revolver?
- Itt a táskámban. Nem mertem a házban hagyni, amikor elmentem. Féltem, Nina megtalálja.

Rowley kinyújtotta a kezét.
- Adja ide a táskát.

Nem tudta, miért kéri el, de átnyújtotta. Rowley kivette a revolvert, és a zsebébe csúsztatta.
- Ezt most miért csinálta?

Rowley kényelmesen hátradőlt a székén.
- Úgy vélem, előbb vagy utóbb megtalálja valaki a holttestet, Gondolkodtam rajta, és azt hiszem, jobb, ha ott találják a fegyvert, is.

Mary a rémülettől kis híján felsikoltott.
- Csak nem akar visszamenni arra a helyre?

- Miért ne? Gyönyörű az idő, és nagyon rám fér a mozgás. Béreltem egy biciklit. Ugyan miért ne karikázhatnék végig az országúton, aztán miért ne kanyarodhatnék rá egy mellékútra, hogy a dombtetőn abban a festői faluban gyönyörködjek egy kicsit?
- Valaki megláthatja, amikor bemegy az erdőbe.
- Azért előbb némi elemi elővigyázatossággal meggyőződöm róla, hogy ne legyen ott senki.
Felkelt a székről.
- Csak nem akar már menni?
- De. Ami pedig azt az erdőt illeti, hát inkább csak bozótos; az éjjel nem akartam elmondani, mert féltem, még jobban megrémül, arra meg nem volt időnk, hogy tovább keresgéljünk. Azért nem hinném, hogy hamarosan megtalálják.
- Meghalok az idegességtől, míg nem tudom, hogy épségben visszaért.
- Valóban? - Rowley elmosolyodott. - Visszafelé majd benézek. Azt hiszem, jól fog esni még egy ital.
- Jaj, Rowley!
- Ne féljen! Az ördög sportszerű, vigyáz a csapatára.

Elment. A várakozás olyan kínszenvedés volt, hogy Mary úgy érezte, minden, amin addig keresztülment, eltörpül mellette. Hiába mondogatta magában, ez a kockázat semmi az elmúlt éjszakaihoz képest; az, ebben a pillanatban legalábbis, elkerülhetetlennek látszott, míg ez feleslegesnek. Csak sportból keresi Rowley a veszélyt, egyszerűen mert élvezi az izgalmakat. Hirtelen dühös lett rá. Nincs joga ilyen ostobaságot csinálni, meg kellett volna akadályoznia benne. De a helyzet az, hogy amikor Rowley olyan könnyedén, viccesen fogta föl az egészet, képtelen volt megfelelő komolysággal mérlegelni a dolgot. Különben is, az volt az érzése, ha Rowley valamit a fejébe vesz, nehéz lehet lebeszélni róla. Fura alak. Ki gondolta volna, hogy könnyedsége ennyi elszántságot takar?

Reménytelenül elkényeztetett ember! - fakadt ki ingerülten.

Végre valahára visszaért. Mary megkönnyebbülten felsóhajtott. Csak rá kellett nézni, ahogy hetykén mosolyogva, laza léptekkel közeledik, és tudta, minden a legnagyobb rendben ment. Rowley lehuppant a székre és töltött magának egy italt.

- Akkurátus kis munka volt. Egyetlen lélek sem volt a láthatáron. Tudja, néha az az érzésem, a szerencse esztelenül segíti a bűnösöket. Egy kis patakocska csordogál arra, éppen a legjobb helyen. Gondolom, van valami forrás a közelben, attól olyan sűrű ott a növényzet, Belepottyantottam a revolvert. Néhány napon belül elég rendes állapotban lesz.

Kérdezni akarta a holttestről, de képtelen volt kinyögni a szavakat. Egy darabig csendben ültek, Rowley hanyagul szívta a cigarettát, és élvezettel kortyolgatta a jeges italt.

- Szeretném elmondani magának pontosan, mi történt tegnap este - szólalt meg Mary.

- Miattam ne fáradjon. A lényeget sejtem, a többi meg nem sokat számít, vagy igen?

- De én szeretném. Azt akarom, tudja meg a legrosszabbat is. Most sem értem, hogy az a szegény fiú miért ölte meg magát. Gyötör a bűntudat.

Rowley szó nélkül hallgatta, hűvös, okos tekintete mindvégig rátapadt, amíg szóról szóra felidézett mindent, ami Karl és közte történt attól a pillanattól kezdve, hogy a fiú előlépett a ciprusfa árnyékából, addig a borzalmas lövésig, amitől megrémülve felugrott az ágyból. Néhány részletet rettenetesen nehéz volt elmondania, de úgy érezte, a kitartóan rászegzett szürke szempár azonnal észrevenné, ha bármit elhallgatna; ugyanakkor megkönnyebbült, hogy minden szégyenletes részletével együtt elmondhatta a történetet. Amikor befejezte, Rowley hátradőlt a székben, s úgy látszott, minden érdeklődése a cigarettájából eregetett füstkarikákra irányul.

- Azt hiszem, meg tudom mondani, miért lett öngyilkos - szólalt meg végül. - Hazátlan volt, számkivetett, egyetlen fillér nélkül, az éhenhalás szélén. Mi értelme volt az életének? És akkor jött maga. Nem hinném, hogy látott már életében ilyen gyönyörű asszonyt. Olyasmit adott neki, amit a legvadabb

álmában sem remélhetett. A maga szerelmétől hirtelen megváltozott az egész világ. Hogyan várhatta volna, hogy kitalálja, nem szerelemből adta oda magát, hanem szánalomból? És maga a szemébe vágta, hogy szánalomból tette. Drága Mary, a férfiak hiúk, különösen, ha nagyon fiatalok, maga erről még sose hallott? Elviselhetetlenül megalázta őt. Nem csoda, hogy majdnem megfojtotta magát! Maga a csillagokig emelte, aztán visszalökte a csatornába. Úgy érezhette magát, mint a rab, akit felkísérnek a börtönkapuig, és amikor épp kilépne rajta, az arcába csapják. Nem elég ez ahhoz, hogy úgy döntsön, nem érdemes tovább élnie?

- Ha ez igaz, sohasem fogom megbocsátani magamnak.

- Elhiszem, de nem gondolnám, hogy ez a teljes igazság. Nézze, a fiúnak valószínűleg már attól felborult a lelki egyensúlya, amin addig keresztülment; lehet, hogy nem is volt egészen épelméjű; de lehetett más oka is; talán néhány pillanatra olyan gyönyörűséget kapott magától, hogy úgy érezte, ennél többet nem adhat neki a sors, és ott azonnal véget akart vetni az életének. Tudja, legtöbbünk átélt már olyan beteljesült, boldog pillanatot, amikor azt kívánta: „Istenem, bárcsak most meghalhatnék!" Hát ez lehetett az a pillanat, az az érzés, és ő a halált választotta.

Mary döbbenten bámulta Rowleyt. Valóban ez a gúnyolódó, felelőtlen, nemtörődöm érzéketlen alak beszél így? Ezt a Rowleyt még nem ismerte.

- Miért mondta ezt el?

- Hát, részben azért, mert szeretném, ha nem venné túlzottan a szívére. A dolgokon már úgysem változtathat. Egyedül az segít, ha elfelejti, és amit elmondtam, talán segít majd, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül tudjon felejteni.

- Arcán újra feltűnt a jellegzetes gúnyos mosoly. - Részben meg azért, mert eleget ittam már, hogy a fejembe szálljon.

Mary nem válaszolt. Átadta Edgár táviratát, Rowley rápillantott.

- Akkor hát hozzámegy?

- El akarok menni innen. Már gyűlölöm ezt a házat. Valahányszor a szobámba lépek, küzdenem kell, hogy ne sikoltozzak a borzalomtól.

- És India messze van...

- Edgárban van erő és szilárdság. Szeret engem. Nézze, én már néhány fokkal lejjebb tettem már a mércét. Olyan férfira van szükségem, akire felnézhetek.
- Akkor ez megoldódott, nem?

Mary nem volt benne biztos, érti-e, mire céloz. Kutatva rápillantott, de Rowley mosolygó tekintete nem árult el semmit.

Picit sóhajtott.

- Persze lehet, hogy nem akar majd elvenni.
- Mi a fenéről beszél? Meg van őrülve magáért.
- El kell mondanom neki, Rowley.
- De miért? - kiáltotta döbbenten a férfi.
- Nem tudnék férjhezmenni hozzá ennyi mindennel a hátam mögött. Állandóan a lelkemet nyomná. Nem lenne egyetlen nyugodt pillanatom sem.
- Nyugodt pillanata? És neki? Azzal nem törődik? Gondolja, örül majd annak, ha elmondja neki? Higgye el, minden rendben lesz. Semmi sem hozhatja magával kapcsolatba annak a nyomorultnak a halálát.
- Becsületesnek kell lennem. Rowley haragosan nézett rá.
- Nagyon rosszul teszi. Ismerem a Birodalom Oszlopait. A tartás bajnokai, meg ilyesmi. Mit tudnak ők a megbocsátásról? Soha életükben nem volt rá szükségük. Őrültség lerombolni a magába vetett bizalmát, Odavan magáért. Tökéletesnek hiszi.
- Mi haszna, ha nem vagyok az?
- Nem gondolja, hogy minél jobbnak hiszik az emberek, annál több esélye van rá, hogy jobb legyen? Nézze, ennek a maga Edgárjának rengeteg kiváló tulajdonsága van; ezért jutott fel oda, ahol most van. De ne haragudjon meg érte, ehhez hozzájárult az is, hogy van benne valami csökönyös ostobaság. Enélkül nem lenne olyan nagy fejes. Ha maga most arra kéri, értse meg a női lélek érzékeny labirintusát, olyasmit kíván tőle, ami az ő gondolkodásával szöges ellentétben áll.
- Ha szeret, meg fog érteni.

- Hát, jól van, drágám, tegye, amit akar. Ugyan nem az a fajta pasas, akihez, ha nő lennék, hozzámennék, de menjen hozzá, ha egyszer ő a szíve választottja. Viszont ha nem akar mindent elrontani, fogadja meg a tanácsom, és tegyen lakatot a szájára.

Fanyarul felnevetett, aztán finoman megérintette Mary kezét, és kényelmes léptekkel elsétált. Lehet, hogy nem látom többé - villant át Mary agyán. Ettől mintha kissé összeszorult volna a szíve. Fura, hogy ő is feleségül kérte... Mosolyognia kellett rajta, mennyire elképedt volna, ha komolyan veszi és igent mond.

Másnap délután Mary a kertben ült, s hogy figyelmét elterelje, gobelint varrt, amikor Nina kijött a hírrel: Edgár keresi telefonon. Most érkezett a szállodába, szeretné tudni, meglátogathatja-e.

Mary már ebéd óta készült rá, nem tudta ugyanis, mikor érkezik a gép. Visszaüzente, örömmel várja, bármikor jön. Sápadt volt, de nem festette ki magát; tudta, Edgár nem szereti, így mindössze a púderpamacsot húzta végig az arcán, s leheletnyi rúzst tett a szájára. Könnyű sárga, virágmintás vászonruha volt rajta, olyan egyszerű, hogy akár a szobalánya is viselhette volna, mégis látszott, hogy a legjobb párizsi szalonban készült.

Nemsokára hallotta az autó zaját a kocsibehajtó felől, s egy pillanat múlva megjelent Edgár. Mary felkelt a székből, hogy üdvözölje. Edgár öltözete kifogástalan volt, mint mindig: pontosan megfelelt életkorának és társadalmi státusának. Öröm volt nézni, ahogy a délceg tartású magas, karcsú alak feléje közeledik a pázsiton. Levett kalappal jött, sűrű, sötét haján csillogott az olaj, amivel a göndörséget rendezett hullámokba merevítette. Vonzó kék szeme ragyogott a dús szemöldök alatt, arcának megszokott komolyságát boldog mosoly lágyította meg. Megszorította a kezét.

- Milyen hűvös és friss, olyan szép, mint egy festmény!

Mr. Atkinson mondogatta ezt az elcsépelt frázist, valahányszor találkoztak. Marynek nevethetnékje támadt, hogy most Edgártól hallotta; úgy látszik, bizonyos koron felüli urak mind ezt mondják a náluknál jóval fiatalabb hölgyeknek.

- Üljön le, Nina hoz majd nekünk teát. Jól utazott?
- Annyira örülök, hogy újra látom. Mintha ezer éve nem találkoztunk volna.
- Olyan régen azért nem volt.
- Szerencsére mindig pontosan tudtam, mit csinálhat. Tudtam, ebben és ebben az órában hol lehet éppen, és gondolatban folyton magával voltam. Mary halványan elmosolyodott.
- Azt hittem, túl elfoglalt az ilyesmihez.
- Természetesen sok dolgom volt; hosszú megbeszéléseket folytattam a miniszterrel, és azt hiszem, mindenben megegyeztünk. Szeptember elején kell hajóra szállnom. Rendkívül jóindulatú volt irányomban. Nem rejtette véka alá: nehéz munka vár rám - ámbár ezzel természetesen akkor is teljesen tisztában voltam, amikor elfogadtam -, mindazonáltal jelezte, hogy éppen ezért gondoltak rám. De nem akarom untatni a dicséreteivel...
- Nem fog untatni. Szeretném hallani.
- Nos, azt mondta, tekintettel a körülményekre, fontos olyan embert állítani oda, aki lecsillapítja a kedélyeket, ugyanakkor erős kezű; és kitüntetett a dicsérettel, hogy nem ismer mást, akiben ezek a tulajdonságok ilyen mértékben jelen volnának.
- Nem tévedett, meg vagyok győződve róla.
- Mindenesetre nagyon hízelgő. Tudja, sokat küzdöttem, és jó érzés végre a csúcs közelébe kerülni. Nagyon fontos, nagy feladat. Lehetőséget ad rá, hogy megmutassam, mire vagyok képes, és magunk közt szólva, úgy érzem, sokat tehetek. - Egy pillanatig habozott. - És ha úgy lesz minden, ahogy remélem, ahogy ők remélik, még többre vihetem.
- Maga nagyon ambiciózus, ugye?
- Azt hiszem, igen. Szeretem a hatalmat, és nem félek a felelősségtől. Vannak bizonyos adottságaim, örülök, hogy alkalmam lesz élni ezekkel.
- A múltkori vacsorán találkoztam egy Trail nevű ezredessel. Ő mondta, ha sikerül a bengáliai küldetés, semmi sem áll útjába, hogy magából alkirály legyen.
Edgár bátor tekintete felvillant.

- Kormányzó, manapság így nevezik. Úgy vélem, nem lehetetlen. Willingdont is kinevezték alkirálynak, és átkozottul jó alkirály lett belőle.
Megitták a teát, Edgár letette a csészét.
- Maga tudja, Mary, milyen örömmel várom ezt a pozíciót meg a vele járó megbecsülést, de a felét sem jelentené, ha nem tudnám, hogy megoszthatom magával.
Mary szíve összeszorult. Eljött a pillanat. Hogy izgalmát legyűrje, cigarettára gyújtott, Nem nézett rá, de érezte gyöngéd pillantását az arcán.
- Megígérte, ha visszajövök, válaszol. - Felnevetett. - És mi sem bizonyítja jobban, mennyire türelmetlenül várom a válaszát, mint az, hogy már a reggeli járatra helyet foglaltattam ma.
Mary elnyomta az imént meggyújtott cigarettát. Sóhajtott.
- Mielőtt tovább folytatnánk, el kell mondanom valamit, Félek, keserűen kiábrándítja majd. Kérem ne szóljon közbe, hallgasson végig. Tegye addig félre a kérdést, vagy amit mondani akar.
Edgár arca hirtelen megkeményedett, tekintete élessé vált, ígérem, nem szólok közbe.
- Talán mondanom sem kell, a világon mindent megadnék, ha ezt magamban tarthatnám, de félek, nem lenne becsületes dolog. Tudnia kell a tényeket, aztán tegyen úgy, ahogy jónak látja.
- Hallgatom.
Újra elmondta a hosszú, kínos történetet, pontosan úgy, mint tegnap, Rowleynak. Nem hagyott ki semmit. Próbálta sem eltúlozni, sem kicsinyíteni a történteket. Azonban ez alkalommal nehezebb volt. Edgár mozdulatlanul hallgatta végig. Arca komoly volt és rezdületlen. Egyetlen szemvillanása sem jelezte, mit gondol. Beszéd közben Mary érezte, viselkedése most esztelenebbnek, könnyelműbbnek tetszik, mint amikor Rowleynak mondta el, mi történt. Képtelen volt indítékaira elfogadható magyarázatot adni; a történtek egynémely részlete egyenesen hihetetlennek hatott, és összeszorult a szíve, amikor arra gondolt, Edgár talán nem hisz neki. Most döbbent rá, milyen különösen elképesztő volt, hogy Rowleyval betettek egy holttestet az autóba, és

elcipelték egy elhagyatott helyre, hogy ott elrejtsék. De még most sem tudta, mi mást csinálhatott volna, hogy elkerülje az óriási botrányt, meg a jó ég tudja, mekkora csendőrségi bonyodalmakat. Mégis annyira hihetetlen volt, hogy ilyesmi történjen egy magafajta nővel, egészen lehetetlen, hogy ez a valóság; efféle dolgok csak lidérces álmokban jönnek elő.

Végre befejezte. Edgár egy darabig dermedten ült, egyetlen szó nélkül, aztán felállt, fel-alá járkált a gyepes tisztáson. Fejét lehajtva, kezét hátul összekulcsolva, s olyan komor arccal, amilyennek Mary még sosem látta. Furcsán öregebbnek látszott. Végül megállt előtte, fájdalmas mosollyal ránézett, és aztán mérhetetlenül gyöngéd hangon, hogy Marynek belesajdult a szíve, megszólalt.

- Bocsássa meg, hogy így megdöbbentem. Tudja, magáról tudtam volna a legkevésbé elképzelni, hogy ilyesmi megtörténhet. Ismertem, amikor még a világ legártatlanabb, legbájosabb kislánya volt. Hihetetlen, hogy éppen maga...

Elhallgatott, de Mary tudta, mire gondol: hihetetlen, hogy éppen ő a szeretője lett egy jöttment csavargónak!

- Nem tudok semmit felhozni a mentségemre.
- Sajnálom, de úgy gondolom, nagy ostobaság volt.
- Rosszabb annál.
- Ebbe ne menjünk bele. Úgy érzem, szeretem annyira, hogy meg tudom érteni és megbocsátom. - Az erős férfi hangja kicsit elcsuklott, de mosolya elnézően lágy volt, - Romantikus, csacsi kis teremtés maga. Nagyon is el tudom képzelni, hogy miután a fiú öngyilkos lett, az adott körülmények között nem látott más megoldást. Rettentő nagy kockázatot vállalt, de úgy néz ki, nem sült ki rosszul. Az a helyzet, hogy nagy szüksége van egy férfira, aki vigyáz magára.

Mary kételkedve nézte.

- Most, hogy mindent tud, még mindig feleségül akar venni?

Edgár habozott, de csak olyan rövid ideig, hogy Maryn kívül senki nem vette volna észre.

- Csak nem gondolta, hogy cserben hagyom? Képtelen lennék rá, drágám.

- Annyira szégyellem magam...
- Feleségül akarom venni. Mindent megteszek, hogy boldoggá tegyem. A karrier nem minden. Végül is nem vagyok már olyan fiatal. Eleget tettem már a hazáért, minden okom megvan rá, hogy visszavonuljak, és hagyjam a lehetőséget a fiatalabbakra.
Mary meghökkenten bámult.
- Hogy érti ezt?
Edgár leült, és megfogta a kezét.
- Tudja, drága, ez kissé változtat a helyzeten. Nem fogadhatom el az állást, nem lenne korrekt. Ha a történtek kiszivárognának, a következmény katasztrofális lenne.
Mary döbbenten nézte.
- Nem értem!
- Ne törődjön vele, drága Mary. Táviratot küldök a miniszternek, hogy megházasodom és ezért nem tudok Indiába menni. Igazán elfogadható kifogás lehet, ha a maga egészségére hivatkozom. Nem ajánlhatok tehát olyan pozíciót, mint reméltem, de ettől még nagyon jól élhetünk. Vehetünk egy házat a Riviérán.
- Mindig szerettem volna egy bárkát. Jókat vitorlázunk majd, meg horgászunk.
- De nem dobhat el mindent, éppen most, amikor már-már a csúcsra ért! Miért tenné?
- Hallgasson ide, drága. Nagyon kényes állás az, amit ígértek; minden tudásomra, megfontoltságomra szükség van hozzá. És állandóan aggódnék, hogy rájönnek valamire. Az ember nincs túl előnyös helyzetben ahhoz, hogy nyugodt, megfontolt döntéseket hozzon, amikor egy vulkán kráterén áll.
- De mire jöhetnének rá?
- Hát, ott van például a revolver. Ha veszik a fáradságot, a csendőrök rögtön kideríthetik, hogy az enyém volt,
- De mennyire. Erre gondolnom kellett volna. De gondolhatják, hogy az étteremben lopta ki a táskámból...

- Persze, számtalan hihető magyarázatot találhatnánk rá, hogyan jutott hozzá a szerencsétlen. De magyarázatot kellene adni, és én nem engedhetem meg magamnak, hogy magyarázkodjak. Nem akarok most hivalkodni, de nem vagyok az a fajta, aki egy sor hazugsággal áll elő. Ráadásul már nem is csak a maga titka. Rowley Flint is benne van.
- Egy pillanatig se gondolja, hogy elárulna engem!
- Pedig éppen erre gondoltam. Gátlástalan himpellér. Semmittevő. Megbízhatatlan. Az a fajta ember, akit semmire sem becsülök. Honnan tudja, mire képes, ha felhajt néhány pohárral? Túl jó história ez ahhoz, hogy veszni hagyná. Bizalmasan elmondja majd egy asszonynak, aztán egy másiknak, és mielőtt maga tudná, hol áll, egész London tele lesz vele. Nekem elhiheti, nem telne sok időbe, s a pletyka máris elérné Indiát.
- Téved, Edgár. Rosszul ítéli meg őt, Tudom, hogy kicsapongó és vakmerő. Ha nem így lenne, sose vállalt volna akkora kockázatot, hogy megmentsen, mégis tudom, bízhatok benne. Soha nem adna ki. Akkor sem, ha az élete múlna rajta.
- Maga nem ismeri úgy az embereket, mint én. Biztosíthatom, képtelen ellenállni annak, hogy elmesélje.
- De ha így van, akkor édesmindegy, hogy maga visszavonul-e vagy sem.
- Lehet, hogy hatalmas pletyka lesz belőle, de mit számít, ha csak mint magánembert érint majd! Legyintek egyet. Azonban egészen más a helyzet, ha Bengália kormányzója lennék. Végtére is, amit maga tett, az köztörvényes bűn. Legjobb tudomásom szerint kiadatással jár. Jó kis alkalom lenne ennek az egyre barátságtalanabb Olaszországnak a mocskolódásra. Az eszébe sem jutott, hogy esetleg magát vádolhatják gyilkossággal?

A tekintete olyan zord lett, hogy Mary beleremegett.

- Nekem feddhetetlennek kell lennem - folytatta. - A kormány megbízik bennem, és még sosem bizonyultam erre méltatlannak. Abban a pozícióban, amibe a kormány engem helyezni kíván, elemi fontosságú, hogy ne merülhessen fel semmi kifogás sem az én, sem a feleségem becsülete ellen. Indiában a helyzetünk igen nagy mértékben a tisztségviselők tekintélyén múlik. Ha megszégyenítő módon le kellene mondanom, abból a legkomolyabb

következmények származhatnak. Nem érdemes vitatkoznia, Mary, azt kell tennem, ami a meggyőződésem szerint helyes.

Hangja fokozatosan megváltozott, élessé vált, az arca megkeményedett. Mary maga előtt látta az embert, akit India-szerte nemcsak kormányhivatalnoki képességeiről, hanem könyörtelen eltökéltségéről is jól ismertek. Figyelmesen fürkészte a komor arc kemény vonásait, szemének villanását, amely elárulhatná legbensőbb gondolatait. Pontosan tudta, vallomása romba döntötte a kapcsolatukat. Ez az ember képtelen együttérzéssel elnézni az ilyen botrányos, megdöbbentő magatartást. A belé vetett hite omlott össze, többé már nem tud fenntartás nélkül megbízni benne. Amikor szabad akaratából, kéretlenül elmondta, amit egyszerűen elhallgathatott volna előtte, őszinteségére nem válaszolhatott másképp, csak nagylelkűséggel: kész volt feláldozni a karrierjét, az esélyt, hogy dicsőséget szerezzen egyedül azért, hogy elvegye őt. De Mary azt is érezte, hogy Edgárt szinte keserű örömmel tölti el, mekkora áldozatot hozhat: nem azért, mert annyira szereti őt, hogy megérné, hanem mert ettől még büszkébb lehet magára. Ismerte annyira, hogy tudja, soha nem vetné a szemére, mi mindent kellett feladnia érte, ám azt is tudta, ez a roppant energia, szenvedélyes munkaszeretet és ambíció örökkön ébren tartaná benne, micsoda lehetőségeket szalasztott el. Szereti őt, s kegyetlen csalódás lenne, ha nem vehetné feleségül, de Mary most már szinte biztosan tudta: fájó szívvel ugyan, de lemondana róla, ha ez emberileg lehetséges volna az önbecsülése feladása nélkül. Edgár a saját jellemességének áldozata.

Lesütötte a szemét, ne lássa Edgár, hogy mosolyog rajta. A helyzet - furcsa módon - kissé mulattatta. Ugyanis tudta már, mégpedig egészen határozottan, hogy bárhogy alakult volna is a helyzet: ha nem történik semmi, amitől Edgárnak tartania kellett volna, vagy ha már holnap megtennék India Főkormányzójának - ő egyáltalán nem akar feleségül menni hozzá. Gyengédséget érzett, hálás volt, amiért olyan nagylelkűen fogadta a szerencsétlen eseményeket, amiket el kellett mondania neki, ezért ha csak lehet, nem akarta megbántani. Óvatosan kell csinálnia. Ha nem beszél okosan, Edgár csak csökönyösebb lesz, képes rá, hogy lovagiasan megcáfolja az érveket, s

akár erőnek erejével feleségül vegye. így hát, ha nincs más választás, jöjjön a legrosszabb: fel kell áldoznia a férfi maradék jó véleményét is. Nem túl kellemes, de talán erre lesz szükség, és ha Edgár már végképp a legrosszabbat gondolja róla, talán könnyebb lesz neki.

Sóhajtva gondolt Rowleyra: mennyivel könnyebben ment azzal a gátlástalan fickóval az egész! Bármennyi hibája legyen is, ő szembe mer nézni az igazsággal. Összeszedte hát magát.

- Tudja, kedves Edgár, nekem elviselhetetlen lenne a tudat, hogy tönkretettem a maga rendkívüli karrierjét.
- Remélem, nem foglalkozik majd ezzel, ígérem, én sem teszem ezt, ha visszavonultam.
- Nemcsak magunkra kellene gondolnunk. Arra a feladatra maga a megfelelő ember. Magára szükség van ott. Kötelessége, hogy elfogadja, a személyes érzéseire való tekintet nélkül.
- Tudja, nem vagyok annyira önhitt, hogy pótolhatatlannak képzeljem magam.
- Én mindig is bámultam magát. Nem tudnám elviselni, hogy elhagyja azt a posztot, ahol olyan nagy szükség van magára. Gyengeség lenne.

Edgár kényelmetlenül megmozdult, s Mary látta, az elevenébe talált.

- Nem tehetek mást. A körülmények között becstelenség lenne, ha elfogadnám az állást.
- De tehetne. Végül is nem kötelezte el magát, hogy feleségül vegyen.

Edgár oly hamar kapta el róla a szemét, hogy Mary nem tudta biztosan, mi volt benne.

A férfi természetesen tudta ezt; sütött a tekintetéből a kívánság: „Édes jó istenem, ha kimászhatnék belőle, nem gondolja, hogy már tenném is?" Am uralkodott a vonásain, s amikor végül válaszolt, már mosolygott, szemében gyöngédség csillogott:

- De én feleségül akarom venni magát. A világon semmit sem szeretnék jobban.

Hát jó, jöjjön a keserű orvosság.

- Kedves Edgár, én nagyon kedvelem magát. Sokat köszönhetek magának, jobb barátom soha életemben nem volt. Tudom, milyen nagyszerű ember, milyen igaz, kedves és hűséges, de én nem vagyok magába szerelmes.
- Természetesen tudom, hány év választ el magától. Tisztában vagyok vele, hogy nem szerethet úgy, mint egy maga korabeli férfit, Azt reméltem, azokkal az előnyökkel, amiket felajánlhatok, bizonyos mértékben kompenzálom ezt. Nagyon sajnálom, hogy amit most ajánlhatok, nem éri már meg annyira, hogy elfogadjon.

Istenem, de megnehezíti! Miért nem mondhatta rá egyenesen, hogy szajha, és a pokolba kívánná, nem feleségnek! Na de itt a katlan a forró olajjal, nincs más hátra, be kell hunyni a szemet és ugrás!

- Őszinte leszek magához, Edgár. Amikor úgy volt, hogy Bengália kormányzója lesz, rengeteg munkája lett volna, meg nekem is; s végül is ember vagyok, csábított ez a káprázatos lehetőség; úgy látszott, elég, ha kedvelem magát. Oly sok közös érdeklődés kapcsolt volna össze, hogy nem számított volna, ha nem vagyok szerelmes magába. - Most jön a neheze! - Azonban ha ott éldegélnénk csendesen a Riviérán, és reggeltől estig nem csinálnánk semmit, hát, azt hiszem, ez csak úgy volna lehetséges, ha ugyanolyan szerelmes lennék magába, mint maga belém.
- Nem ragaszkodom a Riviérához. Élhetünk bárhol, ahol magának tetszik.
- Mit változtatna az?

Edgár hosszasan hallgatott. Amikor ráemelte a szemét, tekintete fagyos volt.

- Úgy érti, Bengália kormányzójához hozzáment volna, de a nyugalomba vonult indiai hivatalnokhoz már nem?
- A lényegét tekintve talán így is lehetne mondani.
- Ez esetben teljesen felesleges tovább beszélnünk róla.
- Azt hiszem, valóban nincs sok értelme. Edgár hallgatott. Mélyen elkomorult, arcán egyetlen jel sem árulta el, mire gondol. Szegény ember! Mélyen megsértette a méltóságát, keserű csalódást okozott neki, s mégis, határozottan érezte: mérhetetlenül megkönnyebbült. És azt végképp nem kívánta, hogy Mary ennek a legkisebb jelét is lássa. Lassan felemelkedett a székből.

- Úgy vélem, nem sok értelme maradt, hogy tovább időzzem itt Firenzében. Természetesen csak akkor, ha nem akarja, hogy maradjak, arra az esetre, ha valami bonyodalom adódna azzal - azzal a férfival kapcsolatban, aki öngyilkos lett.
- Ó nem, nem hiszem hogy szükség lenne rá.
- Ez esetben már holnap visszaindulok Londonba. Talán jobb is, ha mindjárt elköszönök magától.
- Isten vele, Edgár. És kérem, bocsásson meg.
- Nincs mit megbocsátanom.

Meghajolt, kezet csókolt, aztán méltóságteljesen - melyben nem volt semmi nevetséges - elsétált a pázsitos ösvényen, s egy pillanat múlva eltűnt a puszpángsövény mögött. Mary kisvártatva hallotta a távolodó autó zaját.

Elfárasztotta a beszélgetés. Már két éjszaka nem aludt rendesen, s most egészen elbágyasztotta a bársonyos nyári levegő, a csend, melyet egyedül a kabócák ciripelése töltött be, és elszenderedett. Egy óra múlva felébredt, frissen, mintha kicserélték volna. Sétálgatott az ódon kertben, aztán úgy döntött, kiül a teraszra, hadd lássa újra a várost a lenyugvó nap gyönyörű fényében. Ahogy elhaladt a ház előtt, Ciro, az inas lépett hozzá.
- Signor *Rolando* keresi telefonon, signora.
- Kérje meg, hagyjon üzenetet.
- Beszélni akar önnel, signora.

Mary finoman megvonta a vállát, Most éppenséggel nem kívánt Rowleyval beszélgetni, de aztán eszébe jutott, hátha valami fontos mondandója van. Annak a szegény fiúnak a holtteste ott fenn a domboldalon csak nem ment ki a fejéből. A telefonhoz sietett.
- Van a házban jég? - kérdezte Rowley.
- Azért hívott a telefonhoz, hogy ezt megkérdezze? - válaszolt hűvösen.
- Nem egészen. Azt is tudni szerettem volna, van-e hozzá gin meg vermut.
- Óhajt még valamit?
- Igen. Meg akartam kérdezni, kaphatok-e egy koktélt, ha most taxiba vágom magam és odamegyek.

- Rengeteg dolgom van.
- Pompás. Jövök és segítek.

Mary bosszúsan vállat vont, és meghagyta Cirónak, hozza ki a koktélhoz valókat, azzal kiment a teraszra. El akart utazni Firenzéből, amilyen gyorsan csak lehet. Utált itt lenni, de nem akarta, hogy távozása pletykákra adjon alkalmat, Talán jobb is, hogy Rowley idejön. Legalább megkérdezheti, mit tanácsol. Ami azt illeti, meglehetősen abszurd helyzet, hogy az ember állandóan egy. notóriusán megbízhatatlan alakra hagyatkozik.

Tizenöt perc múlva megjelent. Furcsa ellentéte volt Edgárnak, ahogy a terasz felé sétált. Edgár magas volt, szikár és bámulatosan jó megjelenésű; áradt belőle a természetes méltóság, annak az embernek a légköre, aki hosszú éveken át hozzászokott, hogy mindenki engedelmeskedik neki. Ha egy tömeg közepén állna, mindenki azt kérdezné: ki az a férfi, akinek olyan nemes az arca és oly tekintélyparancsoló a modora? Rowley viszont meglehetősen alacsony volt és zömök, a ruháját hanyagul hordta, akár egy autószerelő az overallját, s mint rendesen, most is zsebrevágott kézzel, lomha léptekkel közeledett, olyan ráérős pimaszsággal és joviális nemtörődömséggel, amelyben - Mary kénytelen volt beismerni - volt valami vonzó. Mosolyra húzott szája, szürke szemének vidám, csúfondáros tekintete... na persze nem az a fajta, akit komolyan lehet venni, de olyan, akivel fesztelenül jól érzi magát az ember. Hirtelen eszébe villant, hogy gyengéi ellenére (és figyelmen kívül hagyva, mekkora szolgálatot tett) miért olyan kellemes vele lenni. Az ember teljesen önmaga lehet. Semmi szükség tettetésre, már csak azért sem, mert éles szeme azonnal észrevenné a csalást, és csak kinevetné; aztán meg azért, mert ő sohasem játssza meg magát.

Rowley kevert magának egy koktélt, egyhajtásra megitta, majd kényelmesen egy karosszékbe vetette magát. Hamiskásan rámosolygott.

- Szóval a Birodalom Oszlopa kikosarazta magát, drágám?
- Honnan tudja? - kérdezte gyorsan Mary.
- Nem volt nehéz rájönni. Amikor visszajött a szállodába, a vonatok indulását kérdezte, aztán miután rájött, hogy még elérheti az esti Róma-Párizs expresszt, autót rendelt, ami Pisába viszi. Úgy sejtem, aligha lett volna ez a nagy sietség,

ha nincs szakítás. Ugye, megmondtam magának, hogy ostobaság ilyesmivel terhelni szegényt. Igazán nem várhatta el egy ilyen palitól, hogy megemésszé ezt a maga kis kalandját.

Ha már Rowley ilyen komolytalanul elviccelte a dolgot, semmi értelme nem lett volna tragédiát csinálni belőle. Mary is elmosolyodott.

- Nagyon rendesen viselkedett.
- Hát persze. Biztos vagyok benne, hogy úgy viselkedett, ahogy egy tökéletes úriemberhez illik.
- Mert az is. Tökéletes úriember.
- Ami persze tőlem egy fényévnyire van. A születésem szerint magam is az lennék, csak nem olyan a természetem.
- Ezt nekem nem kell mondania.
- Azért nem túl csalódott, ugye?
- Én? Nem. Nem kérem, hogy higgyen nekem, de az az igazság, hogy miközben elejétől végig megbeszéltük a történteket, rájöttem: semmi pénzért nem mennék hozzá feleségül.
- Akkor nagyon jól végződött. Nem akartam sokat beszélni róla, mert láttam, feltette magában, hogy a felesége lesz, de halálra unta volna magát mellette. Ismerem a nőket. Maga nem az a típus, aki egy ilyen oszlop mellé való.
- Rowley, ő nagy ember.
- Tudom, hogy az. Nagy ember, aki a nagy ember szerepét játssza. Ez a fantasztikus benne. Olyan, mint amikor Charlie Chaplin eljátssza Charlie Chaplint,
- El akarok menni innen.
- Miért ne? Semmi akadálya. Direkt jót fog tenni magának egy kis változás.
- Maga nagyon rendes volt hozzám. Hiányozni fog.
- Ugyan már, azt hiszem, a jövőben jócskán fogjuk látni egymást.
- Miből gondolja?
- Abból, hogy amennyire a körülményeket ismerem, nincs más választása: hozzám kell jönnie feleségül.

Mary felegyenesedett és rámeredt.
- Ezt meg hogy érti?
- Hát, rengeteg minden történt azóta, és biztosan kiesett az emlékezetéből, de a minap megkértem a kezét. Nem képzeli, hogy a válaszát véglegesnek tekintettem! Tudja, eddig még minden nő hozzám jött, akit megkértem.
- Azt hittem, tréfál. Nem hinném, hogy ezek után még mindig komolyan gondolja.

Rowley hátradőlt a székben, mosolyogva szívta a cigarettát, szemében gyöngédség csillogott, s közben olyan mellékesen, mintha, csak tréfálni akarna, így szólt:
- Tudja, drágám, én egy sötét alak vagyok, és ez óriási előny. Sokan megrónak azért, amiket tettem, és igazuk van; bár nem hinném, hogy valaha is komolyan megbántottam volna bárkit is. A nők kedvelnek, és én a természetemnél fogva érzelmes vagyok, s a többi már szinte automatikusan következik ebből. Emellett sem jogcímem, sem hajlandóságom nincs rá, hogy másokat megrójak azért, amit *velem* tettek. Élni és élni hagyni, mindig is ez volt a mottóm. Látja, én nem vagyok sem a Birodalom Oszlopa, sem a makulátlan tekintélyű Szilárd Jellem. Én egyszerűen csak egy könnyelmű fickó vagyok, némi pénzzel a zsebemben, és szeretem jól érezni magam. Maga azt mondja, romlott vagyok és semmittevő. Nos, nincs kedve megreformálni egy kicsit? Van egy birtokom Kenyában, és most akarom kirakni az intézőt, mert becsap. Az utóbbi időben egyre többet morfondíroztam azon, talán nem lenne rossz ötlet, ha odamennék és magam venném kézbe a dolgokat, Lehet, hogy eljött az ideje, hogy letelepedjem. Szeretné ott az életet,

Elhallgatott, hátha válaszol, de Mary nem szólt. Annyira meglepte a dolog, olyan váratlan volt, amit mondott, hogy csak bámult rá, mint aki nem érti. Rowley folytatta, a szavakat kissé elnyújtva, mintha amit mond, csupán tréfa lenne, és várná, mikor nevet már végre rajta.
- Tudja, teljesen igaza volt, amikor azt mondta, először csak egy flörtre gondoltam. Miért is ne? Maga gyönyörű. Nem én lennék, ha nem akartam volna

valamit magától. De akkor este, amikor autóztunk, mondott egykét dolgot, ami megérintett. Egyre inkább úgy éreztem, maga nagyon vonzó nő.
- Azóta már sok minden történt.
- Tudom, és el kell mondanom, volt pillanat, amikor nagyon dühös voltam magára.
Mary lopva ránézett leeresztett szempillája alól.
- Ezért ütött pofon?
- Amikor kiszállt az autóból? Nem. Akkor azért ütöttem meg, hogy abbahagyja a sírást.
- Fájt.
- Azt is akartam.
Mary a földet nézte. Amikor Edgárnak mondta el, mi történt közte és a szerencsétlen fiú között, a férfi arca elszürkült az indulattól. Mélyen megrázta őt, De Mary érezte, igazán az sújtotta le, hogy bemocskolta azt az ártatlan tisztaságot, amit Edgár annyira szeretett benne. Igen, az az igazság, hogy nem a mostani nőt szerette benne, hanem azt a bájos kislányt, akinek egykor csokoládét ajándékozott és aki természetes, gyermeki bájával lenyűgözte őt. S a szexuális vágyai elérésében meghiúsított férfi féltékenysége munkált Rowleyban is, ezért adta azt a goromba, erős ütést - és milyen furcsa büszkeség töltötte most el, hogy erre rájött! Amikor ráemelte a szemét, nem tudta elfojtani a mosolyát. Tekintetük találkozott.
- Most már nem haragszom magára. Tudja, örültem, hogy amikor a legnagyobb bajban volt, engem hívott. Tetszett, hogy nem vesztette el a fejét, bár egy pillanatig elég hisztisnek látszott, de nem mondom, vannak idegei, és ezt is kedvelem. Hát persze, hogy úgy viselkedett, mint egy sült bolond. De ez is csak arra vallott, hogy gyöngéd szíve van, s az igazat megvallva, nem sok ilyen nővel találkoztam még. Nagyon szeretem, Mary.
- Istenem, de furcsák a férfiak! - sóhajtott Mary. - Mindketten, maga is, Edgár is mekkora fontosságot tulajdonítanak valaminek, ami valójában nem sokat számít! Ami számít, és amitől még mindig sírni tudnék, az a szerencsétlen, árva fiú, aki az én hibámból még most is temetetlenül fekszik a szabad ég alatt.

- Ugyanolyan jó neki ott, mint a temetőben. Bánkódással már nem hozhatja vissza abba az életbe, amit olyan értelmetlennek látott. És valójában mit jelent magának ő? Semmit. Ha holnap elmenne maga mellett az utcán, talán fel sem ismerné. Tisztítsa meg az elméjét a szenvelgéstől. Ezt mondta Dr. Johnson is, és átkozottul jó tanácsnak tartom.

Mary szeme elkerekedett.

- Honnan ismeri maga Dr. Johnsont?

- Elvesztegetett életem ráérő pillanataiban éppen eleget olvastam. Meglehetősen kedvelem a jó öreg Samet. Töméntelen józan esze volt, és tudott egyet s mást az emberi természetről.

- Maga tele van váratlan tulajdonságokkal. Sose gondoltam volna, hogy a sporthíreken kívül mást is olvas.

- Nem rakom minden erényemet a kirakatba - vigyorgott Rowley. - De nem hinném, hogy annyira unalmasnak találná velem a házasságot, mint esetleg gondolta.

Mary örült, hogy eszébe jutott a könnyednek szánt válasz:

- És vajon mitől remélhetném, hogy egy kicsit hű lenne hozzám?

- Ez már magán múlik. Úgy mondják, az asszonynak el kell foglalnia magát, és ott Kenyában igazán tudna mivel foglalatoskodni.

Mary tűnődve méregette őt.

- És miért vesződne azzal, hogy feleségül vesz? Ha tényleg annyira szeret, mint mondja, szívesen elutaznék magával valahová. Beülnénk az autóba, és körülnéznénk Provance-ban.

- Természetesen ez is egy megoldás. De rémesen romlott gondolkodásra vall.

- Nem látom sok értelmét, hogy egy jó barátot egy közönyös férjre cseréljek.

- Mondhatom, szép dolog ilyesmit hallani egy erkölcsös asszony szájából.

- Annyira azért nem vagyok erkölcsös... Kissé késő lenne már ezzel áltatnom magam, nem gondolja?

- Nem, nem gondolom. Viszont, ha most meg kisebbségi komplexusoktól kezd el szenvedni, úgy elfenekelem, hogy egy hónapig sem heveri ki! Vagy házassági pecsét, drágám, vagy semmi! Nekem maga örökbe kell!

- De én nem vagyok szerelmes magába.
- A múltkor már megmondtam, mihelyt, megpróbálja, nyomban az lesz.

Mary egy darabig kételkedve nézte, aztán gyönyörű szemébe hirtelen szégyenlős, huncut mosoly lopakodott.

- Lehet, hogy van benne valami - mormolta. - A múltkor az autóban, amikor az a részeg társaság elment mellettünk, és maga a karjában tartott, megvallom, bármennyire meg voltam rémülve, ahogy a számra szorította a száját, nos, az az érzés nem volt,.. nem volt egészen kellemetlen.

Rowley harsányan felkacagott. Felugrott, felrántotta Maryt a székről, a karjába szorította és megcsókolta.

- Akkor hát?
- Hát, ha annyira ragaszkodik hozzá, hogy elvegyen... De ez borzasztóan nagy rizikó!
- Drágám, azért van az élet, hogy kockáztassunk!